Редакторы:

МАРКО Д. БАЛАБАНОВЪ, ХР. Т. СТОЯНОВЪ.

—о—

Годишнето спомоществованіе за вжтрѣ въ Държавата е една лира турска, а за на вънъ отъ Държавата ся притурятъ пощенскитѣ разноски. Спомоществованіето за шесть мѣсецы е половина лира турска. Всяко спомоществованіе ся предплаща.

—о—

Писма неосвободены отъ пощенски разноски и неподписаны, не ся пріематъ по никакъвъ начинъ.

ВѢКЪ

ИЗЛѢЗВА ВСЯКА СЖБОТА

Притежатель:

МАРКО Д. БАЛАБАНОВЪ.

—о—

Всяко нѣщо, което ся относи было до Спомоществованіята и Управленіето на ВѢКЪ, было до Редакціята ще ся испраща до притежательтъ на вѣстникътъ въ Цариградъ — Папазъ-Ханъ, № 34. Спомоществованіята започнуватъ отъ началото на всякій мѣсяцъ.

—о—

За извѣстія и за други частны помѣстяванія ще ся плаща по два гроша на редътъ.

Онія отъ нашитѣ почитаеми настоятели и спомоществователи, които желаятъ да пріематъ и малкото изданіе на ВѢКЪ, умоляватъся да ни извѣстятъ за това незабавно. Третійтъ брой ща ся прати само на онія, които ся обадятъ до идущата срѣда.

ЦАРИГРАДЪ, 28 Мартъ 1875.

Економическитѣ, народнытѣ, вѣроисповѣднытѣ и държавнытѣ въобще интересы въ Европа сж днесь тъй преплетены и правятъ тъй многосложны международнытѣ отношенія, чтото, за да ся разбератъ и опредѣлятъ съ една възможна точность, изискватъ ся дългъ опытъ и остра проницателность; и пакъ тази точность не бы была толкозъ доволна, ако не е посвятенъ нѣкой въ тайнытѣ на съвременната дипломатія.

Въобще съ положителность може ся каза, чи трърдѣ малко въпросы има, въ които интереситѣ на силитѣ да ся посрѣщатъ. Противоположностьта въ интереситѣ, въ намѣренія та, въ стремленія та и въ съображенія та на разнытѣ европейски кабинеты ся являва на всяка стжпка.

Това не може и да е другояче, зачтото сжществуіжщитѣ днесь отношенія сж плодъ на исторіята, на дълги борбы, на вѣковѣчны враждованія. Тънко въспитаніе, высоко и многостърнено образованіе и най сетнѣ ясна прозорливость ся изискува отъ държавнытѣ мжжіе, за да стжпятъ безопасно и успѣшно въ трънливыйтъ пжть на тѣзи многосложны отношенія; тѣ сж длъжны при това и да предвиждатъ до възможна степень събытіята и да ги приготвляватъ.

Съіжзытѣ между държавытѣ сж възможны и повече или по малко трайны само когато ся съгласятъ най главнытѣ, първостепеннытѣ имъ интересы; малко държавы има, между които е възможно подобно съгласіе, а слѣдователно и траенъ съіжзъ.

Много нѣмски вѣстницы съ увѣренность предвѣщавахж, чи съ пжтуваніето на Франца Іосифа въ Венеція е свързанъ въпросътъ по исканіето на Берлинскійтъ кабинетъ да ся тури единъ законенъ предѣль на независимостьта на Папата. Споредъ тѣзи вѣстницы законътъ, който опредѣлява отношенія та на Италіянското правителство съ Папата, е вжтрешенъ законъ на Италія, и нѣма никакво международно значеніе; за това, понеже Пій IX е италіянскій подданникъ и пребывава въ Римъ, италіянското правителство е отговорно за нападенія та, които бы ся отправяли отъ папското сѣдалище противъ една чужда сила.

Единъ оффиціаленъ вѣстникъ съобщава по това, чи одно оффиціално съобщеніе было пратено въ този смысълъ въ Вѣна изъ Берлинъ преди тръгнуваніето на Императорътъ за Италія.

Но други не нѣмски вѣстницы изражаватъ съмнѣніе, чи ще ся съгласи Австро-Унгарското правителство съ поглѣдытѣ на германткійтъ кабинетъ върху положеніето на папата.

При всичко чи, слѣдъ издаваніето на вѣроисповѣднытѣ законы въ Австро-Унгарія преди година, папата протестува противъ тѣзи законы, и Австрійскійтъ Императоръ быде принуденъ да пише на папата и да му изрази съжалѣніето си поради вмѣшателството на църквата въ въпросы недогматически, които подпадатъ подъ законодателната власть на държавата, тази случка обаче нѣма други послѣдствія, и вѣроисповѣднытѣ законы въ Австрія ся прилагатъ безъ да посрѣщатъ съпротивленіе отъ стърна на духовенството.

Мирнытѣ отношенія на Вѣнскійтъ кабинетъ съ папата и набожнытѣ чувства на Императорътъ сж еще една причина повече, за да не пожелае този послѣднійтъ да ся вмѣшава въ единъ въпросъ, който интересува Пруссія исключително.

Отъ това ся види, чи увѣренія-та на прусскитѣ вѣстницы може да не показватъ това, что е, но това, что ся желае.

Споредъ *Нордъ*, было наздраво извѣстно, чи вѣроисповѣднытѣ дѣла не ще иматъ голѣмо мѣсто въ разговорытѣ, които ще станжтъ въ Венеція между Франца Іосифа и Виктора Еммануила.

Намъ ся чини, че е вѣроятно да е пріелъ Австрійскійтъ императоръ, като съіжзникъ и пріятель на Германія, просто да предложи мнѣніето на Берлинскійтъ кабинетъ за папската независимость. Но е съмнително, да не кажемъ почти невъзможно за италіянското правителство, да пріемне мнѣніето на Пруссія.

Предизвѣщеното посѣщеніе, което Германскійтъ императоръ имаше да направи въ Миланъ, презъ идущій Маія, на Виктора Еммануила, ако и да зависяше най вече отъ съвѣтытѣ на докторытѣ, може да ся предположи, чи това посѣщеніе ще ся отложи, ако бы ся случило да не найде одобрителенъ пріемъ предложеніето на Германія относително до папската независимость.

Телеграфътъ извѣщава чи, по съвѣтътъ на докторытѣ си императоръ Вилхелмъ ся отрекълъ отъ предположеното си пжтуваніе въ Италія. Наслѣднійтъ прусскій принцъ явилъ телеграфически на италіянскійтъ краль своето желаніе да го посѣти заедно съ принцессата си; кральтъ ся замолява да опредѣли времято и мѣстото на посѣщеніето.

ОБЩЕСТВЕННЫТѢ ОПАСНОСТИ.

Прецьвтяваніето и падааніето на народытѣ ся придружаватъ обыкновенно съ знакове, които правятъ несъмнителна сждбата, която ги очаква.

Подлость въ характерытѣ, превыспрення по гола самонадѣянность, чувства развалены, своекорыстность въ высшей степени, общо междуособно недовѣріе, скудость отъ силы и просвѣщенны убѣжденія, гоненія постоянны, прибѣгваніе до най подлытѣ и до най подземнытѣ средства за достиженіе на личны и низки цѣли; тайны и явны коznедѣйствія за облъщеніе на по простытѣ и на по слабоумнытѣ, злоупотребленія съ святото имя на правдата и съ чувствата на народътъ за потулваніе на най растлѣннытѣ стремленія, гордо провыкваніе на грубото невѣжество, вързуваніето на демагогіята и на безчинството, презрѣніе на всяко чувство благородно, на всяка чиста мысль, на всякъ честенъ характеръ, на всяка безкорыстна преданность; лишеніе отъ вѣра въ каквыто и да сж начала, низость въ идеитѣ, раболѣпство въ поведеніето, несъобразность въ разискванія та, непослѣдователность: страхъ тамъ гдѣто нѣма страхъ, глупава и предпріимчива дързость тамъ гдѣто ся изыскува най голѣмата предосторожность: клеветы, намѣтничества, измамы, лъжи, предателства: тія сж знаковетѣ, които предвѣщаватъ въ исторіята прецьвтяваніето на народытѣ. Латинскитѣ историцы Саллустій и Тацитъ, Англичанинътъ Гиббонъ, французинътъ Монтескье и толкозъ други славны учены, при всичката разлика, която ги раздѣля и по епоха и по наука, ся срѣщатъ въ сжжденія та си върху народытѣ и държавытѣ, съ сждбата на които сж ся запели въ безсмъртнытѣ си съчиненія.

Не! Нашътъ народъ, както и всичкитѣ други, между които живѣе, и които го окржжаватъ, не прилича, подъ никаква точка зрѣнія, на нѣкое отъ тія общества, на които горчивата сждба може да изостри тъй искусно краснорѣчивото перо на глѫбоки и проницателны историко-философы за поученіе на грядущитѣ человѣчески поколѣнія.

Въсточнытѣ народы не сж въ жалостната епоха на прецьвтяваніето и на падеініето си. Прецьвтяватъ и падатъ онія общества, които, достигнжли до най высоката степень на вжтрешното и на външното си развитіе, смазватся, тъй да речемъ, подъ тежкійтъ товаръ на своята собственна цивилизація, на своята собственна сила, на своето собственно богатство, на своята собственна узрѣла и преузрѣла наука. За общества, които едвамъ почнуватъ да ся възраждатъ на новъ животъ, едвамъ почнуватъ да ся учатъ что значи рѣчьта цивилизація, едвамъ почнуватъ да придобыватъ знаніе на собственното си сжществованіе, едвамъ почнуватъ да прохождатъ пълны съ живы надежды, за такива общества думытѣ прецьвтяваніе и падаціе сж едно престжпленіе, защото въ тѣхъ кипи млада кръвь, и само убійственна ржка може да прекрати животътъ имъ.

Както всичкитѣ други народы въ пространата оттоманска държава, така и нашътъ българскій народъ, подъ цивилизаторското вдъхновеніе на самото правителство, едвамъ почна преди нѣколко годины да ся възражда на новъ животъ и да цѣни благодѣяніята на науката и на напрѣдъкътъ. Младъ и трудолюбивъ, той не цѣни повече отъ колкото струва днешното си положеніе, но въ средата му сжществува зародишътъ на онія жизнении силы, които, добрѣ развиты и добрѣ урезаны, могатъ да улучшатъ значително това положеніе, могатъ да го направатъ по полезенъ и на себе си, и на държавата, и на человѣчеството.

Младытѣ общества обаче сж обиколены често отъ други опасности, отъ други препятствія, отъ други мжчнотіи, които спиратъ ходътъ имъ къмъ напредъ не само за годины, по много пжти и за цѣлы столѣтія. Многобройны сж външнитѣ врагове на такивато общества, но най опаснытѣ и най гибелнытѣ сж онія, които ся явяватъ въ самитѣ имъ нѣдра и които обыкновенно, сж заразены отъ горѣзабѣлѣженнытѣ пороцы.

Неопытны въ публичныйтъ животъ, тѣзи общества сж изложены често да станатъ жъртва на всякаквы хитрости, на всякаквы лукавщины, на всякаквы подлости, на всичкитѣ, съ една рѣчь, средства, които тура [illegible] гогіята за да ся ползува отъ неизвѣстнытѣ и неопредѣленнытѣ положенія, както е правила тя отъ памтивѣка.

Какво не пострада клѣтата българска правда отъ толкова вжтрешни врагове! Предъ какво зрѣлище не присжтствува българскійтъ свѣтъ отъ 10–15 годины въ стараніята си да тръгне и той напредъ въ оттоманската държава!

И това зрѣлище не е онова, което бѣха ни приготвили чужденцытѣ: това е зрѣлище издигнато отъ една демогогія съ цѣль да свърне българскійтъ народъ отъ пжтьтъ, който му предначъртаватъ исторіята и най скжпытѣ му интересы. Тази демагогія не уважи нищо, ни лица, ни семейство, ни вѣра, ни начала ни убѣжденія. Органъ повечето пжти на най враждебнытѣ вліянія на нашето народно сжществуваніе, тази демагогія, която искусно прикрыва всякога цѣлитѣ си, не ся посвѣни да потъпчи подъ нозѣтѣ си дѣйствителнытѣ интересы на народътъ ни. Тази демагогія, и дловомъ и дѣломъ, ся опыта да възбуди най низкитѣ страсти, да направи отъ тѣхъ правило поведенія въ общественнытѣ ни дѣла, да вджхне омраза и ненависть противъ всички онія, които подозряваше чи усѣщаха гибелнытѣ ѝ стремленія, да нападне, да наклевети, да злопрепоржчи, та да не срѣща никакво препятствіе въ своитѣ съсипителны домогванія! И тѣзи хора дързнаха да ся наречатъ дѣйцы за напредованіето на нашътъ народъ!

Знамято, подъ което воюваха, бѣше систематическата лъжа, а оржжіята имъ бѣха, и слѣдватъ да сж еще и днесь, хулытѣ и клеветытѣ. Злополучно училище за единъ народъ, който едвамъ почнува да ся съживява! училище, въ което злѣвъспитаннытѣ учители си съревнуваха помежду за да ся надминатъ въ свойственното имъ краснорѣчіе на злословіето, а ученицытѣ хитруватъ разнообразно да не останатъ по долу отъ учителитѣ си въ това поприще!

Ето какъ ся спира често, не за годины, по за столѣтія и напредъкътъ на младытѣ и невинны общества.

Борбата, която смы предпріели, е борба противъ тія злонамѣренны покушенія, противъ тія демагогически предпріятія, противъ тія разрушителны домогванія.

Безредіето е най съсипителното нѣчто въ общественныйтъ животъ. То разстройва, опустошава и напася най голѣмытѣ злины, гдѣто ся появи; народытѣ пропадатъ, държавы ся разрушаватъ, ако не ся сразумѣіжтъ во време да го искоренатъ, ако не обладаватъ потрѣбната нравственна сила, за да ся избаватъ по скоро отъ него.

Има хора обаче, които само въ безредіето, само въ неизвѣстностьта, нахождатъ за себе полза: тѣхъ малко ги е грижа за страданія та на народътъ, за съсипваніето на общественното добро: тѣ даже търсатъ безредіето, и ако го нѣма, правятъ всичко, что могатъ, за да го създадатъ: като дойде то, тѣхното дѣло е да го продължаватъ, да го поддържатъ, было что было: зачтото тѣ знаіжтъ чи съ изчезнуваніето му, и тѣ ще изчезнжтъ отъ завзетото си положеніе.

Подобны хора често сж и орждіе на чужды външины интересы, враждебны на народътъ и на народнытѣ преданія: естественно тѣзи интересы нахождатъ удовлетвореніе въ въдворяемото безредіе

Католическата пропаганда, която работи е сега между насъ тъй дѣятелно, както преди петнадесеть годинъ, ако и не съ сжщата сила, прибѣгва често до безредіето, когато види, че доуго яче намѣренія та ѝ не могжтъ да успѣіжтъ.

Полша падна, зачтото католическитѣ ѝ прелаты ся противохж всякога, съ всичкитѣ си силы, за да недопуснатъ въдвореніето, въ тази страна, на единъ траенъ порядъкъ, който имъ затваряше пжтьтъ за покатоличваніето на милліоны православны граждане. Новата германска имперія, която не е по интереситѣ на папството, щѣше да бжде изложена на много по голѣмы безредія, отъ колкото днесь, ако миналитѣ нещастія и държавната мждрость не бѣхж научили Нѣмцытѣ, какъ да ся пазатъ отъ този врагъ.

Нѣкои дипломатически документы, обнародваны послѣдне, показаха, чи князь Бисмаркъ глѣдалъ да има въ Франція жено постоянно на безредето и на разстройството, за да не бы инакъ Франція да ся устрои здраво и да ся усили та да предпріемне отмьщеніе за послѣдното си пораженіе.

Ако безредіето е такова страшно зло за животътъ на народытѣ и на държавытѣ, то какво трѣба да кажемъ за вѣроисповѣднытѣ общества, за църковнытѣ управленія?

Безредіето, което ся подигна въ нѣдрата на Іерусалимската Църква отъ възлизаніето на Прокопія на божигробскій престолъ, за двѣ годинъ время доведе тази Цръква до крайтъ на пропастьта: безредіето навлече рой злины върху тази цръква, която най сетнѣ събзе послѣднитѣ си силы, та отхвърли Прокопія, като человѣкъ, «който, споредъ израженіето на самитѣ іерусалимски іерарсы, въвеждалъ помежду имъ раздоръ и каралъ обществото имъ въ пропасть.»

Най силното средство за да ся запази едно общество отъ безредіята е почитаніето къмъ законностьта: тя е първото условіе за правилныйтъ, благополучныйтъ, и редовныйтъ животъ на обществата. Тя е най яката ограда противъ злоупотребленіята. На тая яка основа стжпи народътъ ни, когато поиска да му ся дадатъ неотемлемытѣ му църковны права; на тази основа бы изданъ императорскійтъ Ферманъ, който позволи на българскійтъ народъ да основе едно свое църковно управленіе съобразно съ началата на православната църква.

Ный добыхмы нашето църковно самоуправленіе на твърдата основа на законностьта. Като стоимъ на тази основа, ный ще добыемъ отъ другитѣ църкви и духовното припознаніе на Іерархіята, на която началото сж положили безсмъртнытѣ ни просвѣтители св. Кирилъ и Методій. Ный смы увѣрены, чи и самата Цариградска Патріаршія, на която почетното главенство припознавамы, като ся въдушеви отъ высокитѣ си длъжности, първа ще ни подаде ржка пріятелска.

Законностьта обаче, съхранителка на обществата, е ужасно плашило на демагогитѣ и на любителитѣ на безредіето. Тѣ ся стряскатъ отъ редътъ: тѣ гонятъ законностьта, или по добрѣ, тѣ ся силятъ да поставятъ за законъ въ нашето църковно самоуправленіе своята собственна и непостоянна воля. Домогванія та имъ да преобърнатъ волята имъ на постоянъ законъ искатъ да докаратъ такова състояніе, което да не прави честь нито на народътъ ни, нито на младата ни іерархія.

Извѣстно е, чи едно малко злоупотребленіе поражда лесно друго по голѣмо, и тъй нататакъ, догдѣто злото земе грѫмадны размѣры. Французытѣ казватъ «първата стжпка е, която коштува», другитѣ сж лесны.

Въодушевены отъ гореща ревность да посочимъ на народътъ си правыйтъ пжть, ный всякога смы ратовали за въдвореніето на редътъ и на законностьта въ църковното ни самуправленіе. За това ный смы станжли като трънъ въ очитѣ на всичкитѣ демагоги и шарлатаны: за това тѣ не сж знаяли никаква мѣрка въ нападенія та си върху насъ: за това тѣ ся чудятъ каквы козни да измыслятъ, каквы хитрости да употребятъ срѣщу насъ: за това ный смы навлекли на себе тѣхната страстна ненависть; за това ны правятъ то приверженцы на Грьцы, то оржділ на Руссы, кога какво имъ скымне: за това тѣ ны хулятъ и клеветятъ, и частно и публично, съ презрѣніе и на най простытѣ начала на нравственностьта и на учтивостьта; за това най сетнѣ тѣ прибѣгнаха до единъ позоренъ органъ и до една позорна личность за да ся гаврятъ съ най святытѣ чувства и съ най благороднытѣ стремленія, на които е отгласъ листътъ ни. «Вѣкъ» спира сънътъ на демагогитѣ и осуетява мечтанія та имъ.

Съ всичко това обаче тѣ не правятъ друго освѣнь еще единъ пжть да засвидѣтелствуватъ до какво изступленіе е дошла тѣхната ярость, като усѣщатъ, чи всичкитѣ здравомыслящи и благоразумны хора, разбиратъ днесь ясно пжтьтъ, който води къмъ дѣйствителното закрѣпленіе и прѣуспѣяніе на народната ни църква, която демагогитѣ искатъ да направатъ оржділ на своитѣ страсти.

Ный [illegible] българската публика. Първы имахмы дързостьта, която ся вджхва отъ съзнаніето на длъжностьта, да снѣмемъ завѣсата, подъ която ся крые демагогіята. Ный не ся ограничихмы само да посочимъ злото, ный показахмы и пжтьтъ, който трѣба да хванемъ, ако дѣйствително щадимъ народътъ си и не щемъ да ся подиграватъ съ имято му и съ сждбината му въ църковно отношеніе всичкитѣ му врагове.

Поразены отъ свѣтлината, която успѣхмы да хвърлимъ върху дѣйствителното положеніе на работытѣ; отчаянны въ домогванія та си да слѣдватъ да мамятъ спокойно и безпрепятственно народътъ; смаяны отъ страхътъ чи плановетѣ имъ не ще могатъ вече да ся осжществятъ, споредъ както ги кроеха, демагогитѣ прибѣгнаха пакъ до единственнытѣ и тѣмъ само свойственнытѣ средства — до клеветата и до хулытѣ.

Презирамы тія оржжія, презирамы ги, защото имамы за силно оржжіе логиката и здравыйтъ разумъ.

Неотклонны отъ пжтьтъ, въ който смы вървѣли до сега, ный нѣма да употребимъ друго отъ това оржжіе. Имамы пълна надежда чи дѣлата, рано или късно, ще оправдаятъ употребленіето на това оржжіе, при всичкитѣ всевъзможны усилія на демагогитѣ. Лъжата нѣма трайность, и истината всякога излиза на явѣ, а редътъ и законностьта сж единственнытѣ условія за прѣуспѣяніето на каквото и да е общество.

Ный препоржчвамы редътъ и законностьта, като най яка основа на народоцърковното ни управленіе; ный искамы редъ и законность не за очи само, а законность искренна, дѣйствителна, която, и на видѣло извадена, пакъ да ся види, чи е законность: зачтото е извѣстно, чи безредіята, произволътъ и злоупотребленія та често обычатъ да ся обличатъ въ свѣтозарната риза на законностьта.

Ето тука сж опасноститѣ, отъ които трѣба да ся предопази народътъ. Ный испълнявамы длъжность, като ги посочваме.

ВЪНШНИ НОВИНЫ.

ХЪРВАТЫТѢ, СЪРБЫТѢ И РОМЖНЫТѢ ВЪ ВЕНГРІЯ.

Както Венгрія съставлява особно политическо тѣло въ Австро-Унгарія, така пакъ Хърватско ся находи спрямо Венгрія. Както въ Венгрія има двѣ

държа и иска да заякчи дуализимътъ отъ 1867. а друго ся стреми къмъ пълно обособленіе на маджарскитѣ земли свързаны съ другитѣ части на имперіята само чрезъ лицето на Императорътъ, така и въ Хърватско сѫ ся съставили двѣ подобны направленія.

Когато Венгрія ся споразумѣ съ Австрія и заключи съ неіѭ договорътъ. който създаде дуализмътъ, тя трѣбаше да ся погрыжи за да опредѣли отношеніята си съ Хърватско. Хърватытѣ искахѫ сѫщитѣ правдины. които Маджаретѣ добыха отъ Австрія ; това обаче не бѣше по смѣтката на маджарскитѣ държавны мѫжіе, които, колкото искаха да ослабатъ врьзскитѣ си съ Австрія и да имѫтъ свое есобено и самолично политическо сѫществованіе, толкози искахѫ да стегнѫтъ повече врьзкитѣ, които държатъ подъ тѣхна зависимость Хърватско, Славонія и Трансилванія.

Едното направленіе въ Хърватско. което ся представлява отъ аристокраціята и отъ чиновницытѣ. бѣше благопріятно на този планъ ; другото направленіе, което ся представлява отъ главната масса на Хърватскійтъ народъ, искаше сѫщитѣ правдины за отечеството си. които добыха и Маджаретѣ.

За да обори привърженцытѣ на послѣдното направленіе, маджарското правителство прибѣгна до една искусна мѣрка : то издаде единъ особенъ избирателенъ законъ, който спечели вышегласіето на направленіето, което ся поддаваше на маджарскитѣ планове. Тъй Загребскійтъ сеймъ пріе едно такова спогожденіе, каквото ся желаеше въ Пеща, и представителитѣ, които той прати въ маджарската камара, стѫпиха въ редоветѣ на Деаковата партія.

На 1873 народната Хърватска партія надви въ избиранiята, и маджарското превителство ся принуди да ся сговаря съ нея : слѣдъ много мѫчнотіи то успѣ да дойде до единъ сговоръ, който даде по широки правдины за самоуправленіето на Хърватытѣ ; нъ представителитѣ на Хърватскійтъ сеймъ въ маджарската камара бѣхѫ задължены да гласоподаватъ съгласно съ Деаковата партія и да поддържатъ Австро-Унгарскійтъ дуализмъ,

Така бѣше до послѣдній Февруарія. когато ся распадна окончателно господствуіѫщата партія въ Венгрія и други хора дойдоха во главѣ на правителството въ Пеща. Послѣдствіе на това промѣненіе Хърватскитѣ представители ся освободиха отъ прежнитѣ си задълженія, и ще могѫтъ за напредъ да имѫтъ по голѣма свобода въ своитѣ дѣйствія.

Тази печалба на Хърватското само- [illegible] китѣ мѫжіе въ Хърватско да обърнѫтъ вниманіе на особенното положеніе на *Военната Граница*.

Онъ нѣколко годинъ тази часть на австро-унгарската имперія престана да зависи направо отъ военното министерство въ Вѣна, и быде присъединена на Хърватско, но повече по *начало*, отъ колкото дѣйствително.

Военната граница не участвува никакъ въ самоуправленіето на Хърватско : тя зависи само отъ военното управленіе въ Загребъ. Населеніето въ Военната Граница е исключително Срьбско ; то ся сравнява на число съ населеніето въ Хърватско. Ако да имахѫ участіе въ хърватското самоуправленіе Сърбитѣ отъ Военната Граница, народното направленіе въ Загребскійтъ сеймъ щѣше да добые такова вышегласіе. което никоя административна мѣрка не ще може вече да обори.

ставители не ще [illegible] на една мысъль съ хърватскитѣ въ маджарската камара, и да направятъ по силна партіята на народноститѣ.

Таквива сѫ мѫчнотіитѣ. които има да преодолѣва постоянно правителството въ Пеща за да поддържа первенството на маджарскійтъ елементъ. който е по малко на брой отъ славянскійтъ въ сама Венгрія.

Това положеніе нито е естественно нито може да е трайно. *Фаръ дю Босфоръ* твърдѣ справедливо забѣлѣжва, че маджарското правителство трѣба да устѫпи на Хърватско такава свобода, и такова самоуправленіе, каквыто самы Маджаретѣ искаха и добыха отъ Австрія. Повече колебаніе отъ негова стърна ще поддържа въ това мѣсто роптаніе. догдѣто избухне единъ день съ необорима сила сдържанното незадоволствіе : опасно е тогава да не паднѫтъ сами Маджаретѣ въ положеніето, въ което тѣ държатъ днесь Славянетѣ.

— Отъ друга стърна «Маджарската Корреспонденція», вѣстникъ който пріима внушеніята си направо отъ кабинетътъ на графа Андраши. прави по този предметъ слѣдующитѣ разсѫжденія :

Новото положеніе на камарата. въ което на министерска стърна сѫ двѣтѣ третины отъ гласоветѣ. докара пълно промѣненіе въ положеніето на не маджарскитѣ народности спрямо правителството.

До сега секое маджарско министерство. като имаше да защищава договорътъ отъ 1867 срещо нападеніята на една маджарска партія почти толкова многобройна колкото и правителственната, бываше принудено да ся сговаря съ Румѫнытѣ. Сърбытѣ и Хърватытѣ, за да добые тѣхнытѣ гласове или поне тѣхното мълчаніе чрезъ устѫпки често противны на заякченіето на една обединена маджарска държава. Днесь тѣзи народности ся нахождатъ срещо едно цѣлокупно вышегласіе и въ камарата и въ страната. Тѣ трѣба да ся присъединятъ или на правителственната партія, или на опозиціята. Программата на първата имъ е много по благопріятна. нежели началата на опозиціята, която иска унищтоженіето на областното самоуправленіе и съсродоточено управленіе.

Но ако не ся присъединятъ на една отъ тія партіи и завзематъ враждебно положеніе срещо маджарскійтъ елементъ, исканіята на тѣзи народности не ще ся зиматъ въ вниманіе въ никакъвъ случай : ако ся присъединятъ обаче на правителственната партія, тѣ ще имать възможность да бдятъ върху испълненіето на законътъ за народноститѣ. Но тази причи ся показаха примирителны къмъ новото министерство. Хървотытѣ, Сърбытѣ и Румѫнытѣ не представиха особны условія за тѣхната поддьржка; тѣ ся задоволяватъ съ исканіете: да бди министерството върху испълненіето на законытѣ, които обезпечаватъ особнытѣ имъ интересы

Само три срьбски представители (между които г. Милетичъ) протестуваха противъ земеното положеніе отъ славянскитѣ и ромѫнски представители. Тритѣ тія представители искатъ да продължаватъ борбата противъ заякчаваніето на маджарска Държава, даже въ сегашнитѣ обстоятелства. Тѣхното рѣшеніе ся предвиждаше, зачтото е извѣстно, че тѣ сѫ най дѣятелнытѣ агенты на революціонната пропаганда въ Сърбія, и че, слѣдователно, тѣхъ малко е грыжа за добрѣ разумѣваемытѣ интересы на маджарскитѣ Сърбе ; тѣхнитѣ планове ся стрематъ къмъ единъ всеобщъ превратъ на сегаш-

ГЕРМАНІЯ.

Тѣзи дни седемдесять и осемь годишнійтъ Германскій Императоръ празднува деньтъ на рожденіето си. По този случай нѣмскитѣ вѣстницы обпародваха разны статіи. между които по особенно ся забѣлѣжи една статія, която ся яви въ „Кьлнише Цайтунгъ." и отъ която преваждамы слѣдующійтъ отломъкъ.

„Чувството, казва този листъ. което въодушевлява въ деньтъ на рожденіето на нашътъ императоръ всичкитѣ Прусцы и всичкитѣ Нѣмцы, не е само чувството на уваженіе къмъ единъ великъ историческій образъ. Това чувство е, среди всичко, една преданность и една искренна любовь. Императоръ Вилхелмъ съединява въ себе си великитѣ качества на единъ герой съ едно снисхожденіе и съ единъ сладъкъ характеръ, които плѣнятъ всички онія, които бы могли да го познаятъ отъ близу. нека бы было и мимоходомъ.

При всичкитѣ боеве, които предпріе. императоръ Вилхелмъ е былъ всякога единъ миролюбивъ человѣкъ. Когато извѣщаваше на Германскійтъ народъ чи пріема титлата на и м п е р а т о р ъ, титла, която му бѣше принесена отъ владѣтелитѣ и отъ свободнытѣ градове на Германія. той показа очивѣстно глѫбочината на сърдцето си, като приложи : ..Да благоволи Господь да ни помогне всякога, намъ и на нашитѣ потомцы, за да увеличимъ блясcкътъ на Германската имперія, не чрезъ военны завоеванія, но чрезъ благодѣяніята на миртъ, въ областьта на народното благоденствіе, на свободата, на стараніята ни за правственното образованіе на народътъ.„

Когато единъ владѣтель е въодушевенъ отъ такива расположенія, трѣба да ся надѣемъ чи въ старостьта си той ще може да ся успокои на лаврытѣ си. Но това спокойствіе не е безъ смущеніе. Наистина, миртъ отъ вънъ ся съхрани и императорътъ прави всичко, що му иде отъ рѫки, за да продължи този миръ. Борбата обаче вѫтре въ държавата, не му ся пощади. Императорътъ, който е съвършенно придобытъ на миртъ и на съгласіето, какъ не бы желалъ такожде да живѣе миролюбиво и съ католическата църква и съ нейнытѣ высши служители? Колкото можѣ, той противостоя на онѣзи мѣрки, които ся зеха да покровителствуватъ силата на мѣстнытѣ законы противъ духовенството, което бѣше ся лишило съвършенно отъ прав- [illegible] съ една непоколебима твърдость, Императ. Вилхелмъ подложи такожде подъ строгъ испытъ задълженіята, които му налагаше това положеніе. Може бы сърдцето му да е наскърбено отъ борбата, която му ся наложи: може бы да ся оплаква той чи Папата си усвоява правото да провъзглашава за ничтожны прусскитѣ законы, но той ще може да ся утѣши съ мысльта чи до сега борбата съ Папата не бы пощадена ни на единъ нѣмскій императоръ, нито на самыйтъ Фердинандъ II 1657—1617) ученикътъ на Іезуитытѣ.

Ный нѣма да постоянствувамы днесь върху единъ въпросъ, който не е радостенъ нито за императорътъ нито за насъ. Нека ся надѣемъ, напротивъ, чи този день ще бѫде дѣйствително день на почивка и чи той ще припомни. еще и на онѣзи умове, които сѫ заслѣпены отъ вліяніето на духовенството, колко великодушенъ, колко добръ е импера- [illegible] съ насъ и ще поздравятъ съ радость германскійтъ императоръ."

—

Въ Берлинъ все ся говори за пѫтуваніето на императорътъ Вилхелма въ Италія, пѫтуваніе. което Парижскитѣ вѣстницы постоянствуватъ да представлятъ като едно дипломатическо средство, чрезъ което да може Берлинското правителство да противодѣйствува на впечатлѣніето, произведено въ Европа отъ сближеніето между Австрія и Италія. «Трѣба да ся надѣемъ, казва единъ вѣстникъ, чи Французското правителство има по точны данны за отношеніята между Германія и двамата владѣтели. които срѣщнаха въ Венеція. Както и да е, нѣкои си французски органы спомогнаха да утвьрдятъ еще повече Нѣмцытѣ въ убѣжденіето чи Франція ще остане, предъ очитѣ имъ, средището на всичкитѣ враждебны комбинаціи, които бы могли да станатъ противъ Германія. Съмнявамы ся чи герцогъ Деказъ, министръ на иностраннытѣ дѣла въ Франція, е задоволенъ отъ този резултатъ.»

Послѣднитѣ новины извѣщаватъ чи това пѫтуваніе на германскійтъ императоръ въ Италія нема да стане.

АВСТРО-УНГАРІЯ.

Споредъ Вѣнски нѣкои си вѣстницы. Унгарскійтъ народъ е убѣденъ чи новото министерство, за което говорихмы, ще дигне всичкитѣ вѫтрешни мѫчнотіи, и ще му достави всичкитѣ въображаемы удовлетворенія безъ да ся докачи спогодбата му съ Австрія на 1867. Споредъ сѫщитѣ вѣстницы другитѣ не унгарски народности не были такожде по малко благодарны отъ министерството на Тиса, на когото извѣстнытѣ отъ преди мнѣнія имъ ся видѣли едно порѫчителство противъ угнѣтителнытѣ стремленія на маджаретѣ.

Една дописка отъ Вѣна до единъ французскій вѣстникъ оспорва на вѣнскитѣ вѣстницы тѣзи истины. «Този ентусіазмъ, казва реченната дописка, е преувеличенъ. Истина е чи сегашното маджарско министерство не благопріятствува на крайнята партія. Но и предишнето министерство бѣше почти въодушевено отъ сѫщитѣ чувства. Разликата състоеше само въ начинътъ, споредъ който ся изражаваше тази политика.

Колкото до не маджарскитѣ народы, не е никакъ истина чи тѣ сѫ така оздравены за правдинытѣ си, както искатъ [illegible] на сегашното маджарско министерство. Азъ ви говорихъ вече за Сърбитѣ и за неприличното обхожденіе на онѫзи радикална народна партія, която е въ споразумѣніе съ революціонерытѣ на княжеството. Онова, което ся върши днесь въ Сърбія, има голѣма важность, особенно предъ очитѣ на Маджарытѣ, и това не оправдава сърадованіята, които си отправятъ взаимно членоветѣ на новыйтъ маджарскій и свободолюбивъ съюзъ. Тѣ непрестанно повтарятъ чи съставътъ на едно голѣмо вышегласіе, чисто маджарско, освобождава министерството да влѣзе въ преговоры съ Сърбитѣ, съ Харватытѣ и съ Румѫнытѣ, както го правяха предидущитѣ министерства. Това постоянно утвьрждевіе на маджарското върховенство е доста неблагоразумно. До сега представителитѣ на тія три народности ся ограничиха да не искатъ отъ правителството освѣнъ строгото испълненіе на законы-

всичкитѣ възможны послѣдствія отъ ... жарскійтъ тріумфъ.

Харватытѣ особенно ся вардятъ ... дѣ много да покажатъ на ... министерство довѣріето. по ... тницытѣ правятъ толкозъ шумъ ... искали да промѣнятъ поведе... тѣ знаятъ чи това ще има за ... да предизвыка едно воинстве... тиводѣйствіе.

Нѣмската и конституціонна ... ласкае всякога съ надеждата чи ... тѣ Чехи. които не рачатъ да ... частіе въ представителството, ... познаятъ най сетнѣ безполезно... отрицателната си опозиція. ... посочватъ за примѣръ Полящытѣ ... венытѣ.»

РОССІЯ.

Дворянското или благородно ... въ Россія ся е показвало всякога ... но за положеніето, което държи въ ... ріята. То никога не ся е рѫково... общитѣ дѣла отъ такива съобра... и отъ такива чувства, отъ каквы... въодушевлявало повечето благор... съсловіе на много мѣста въ ... Европа и които сѫ были прич... много общественны злины и пр...

Русското дворянство е изли... кога първо въ всичкитѣ преобр... и въ всичкитѣ напредъцы, ко... възвишили Имперіята до сегаш... състояніе.

Преди 14 годинъ русското дво... ство направи великодушно и добр... но грѫмадны жрьтвы и само съ ... на правителството за да ся осво... двадесетъ милліона селско насел... да станѫтъ волны земледѣлцы ... поправны членове на своето от... Миналата година то пріе съ сам... женіе военното жребіе на равно ... гитѣ съсловія, отъ което до ... го бѣше свободно.

Россія отъ 150 годинъ на сам... е направила за своето обра... русското дворянство и търговск... віе высоко стоятъ по своето об... ніе ; но образованіето на по ... съсловія въ градоветѣ и села... достатъчно. При това народното ... щеніе вобще бѣше нападнато ... коя годинъ отъ тлѣтворны и ... вліянія дошли въ Россія отъ ... Европа ; забѣлѣжи ся че тѣзи ... дѣйствуватъ разрушително върху ... ветѣ на младото поколѣніе. За ... предвари това зло, дѣятел... правителствата не стига; трѣ... обществата да ся въодушевятъ от... вытѣ идеи и да ся борятъ проти...

И въ този случай една импер... заповѣдь призива еще лани русс... рянство на новъ подвигъ по на... просвѣщеніе. Въ тази заповѣдь ... раторътъ казва, че признава ... свое дворянство да стане стражъ ... родната школа».

Тази заповѣдь ся оцѣнява ... отъ едно слово, произнесено ... въ едно дворянско събраніе.

—

Ромунія. Камарытѣ въ Букур... творили засѣданіята си. Послан... князьтъ, което ся чело по този ... казвало, че вѫтрѣшнето положеніе ... кашнитѣ отношенія на княжеството ... шаватъ голѣмо довѣріе, преобра... въ сѫдилищсто и въ войската ... нѣнию извършены, договорытѣ за... и показвало правственното и вещес... подобреніе на народътъ, както и ...

ПОДЛИСТНИКЪ.

Поучителното и пріятно романче, на което обнародваніето почнувамы днесь въ листътъ си. е превела отъ французскій главната учителка въ Пловдивъ, г-жица Анастасія Узунова. Ный му правимъ гостепріимство въ Подлистникътъ си съ толкозъ по голѣмо усьрдіе, колкото цѣльта съ която е написано то, е поучителна.

—

БЛАГОПОЛУЧНОТО КОРАБЛЕКРУШЕНІЕ.

—

Я кажи ми, лельо, пристигнаха ли?

— Не още сынко ; при всичко че часътъ е десять, а тѣ трѣбаше да сѫ тука на осьмь сутрента ; това тѣхно закъсняваньс неволно мя безпокоява.

— Не трѣба да ся безпокоявашь, лельо, въ такива далечны пѫтуванія не значи нищо да пристигне человѣкъ два три часа по късно ; прати ли нѣкого да ги посрѣщне?

— То ся знае; Антонъ отъ снощи още тръгна за въ Ерь, да ся намѣри тамъ рано, тъкмо когато ще минатъ пощенскитѣ Парижки кола; отъ Ерь до тука едвамъ има шесть милы, а колата вървятъ бърже.

— Може да сѫ искали да си поотпочинатъ малко, преди да тръгнатъ за насамъ; . . . . Бѫдете спокойна, любезна ми лельо. Елате да ся разговоримъ за братовчетка ми, и времято ще замине неусѣтно. Всичкото ви безпокойствіе происхожда отъ желаніето ви да ги видишъ часъ по скоро, не ли?

— О! да, чадо мое, много сьмь нетьрпѣлива ; и да бѣше само нетърпеніето ми . . . пакъ нѣмаше нищо ; но меня мя убива и страхътъ, да не бы да я не намѣря споредъ желаніето си.

— Защо да имашъ таквизы мислы, лельо? Ако и да не сьмь по голѣма отъ Елисавета, азъ іѭ помніѭ твърдѣ добрѣ. Преди три годины, като бѣше еще тука, тя бѣше една твърдѣ прелестна дѣвойчица, добродушна и благочестива: всички я хваляха. Какъ можете сега и да омыслите че тя не ся е усъвършенствувала, като стоя и ся учи три годины въ единъ отъ най добрытѣ Парижки пансіони?

— Увы, сынко! амъ че това е, което мя най много обезпокоява. Прилично ли е като насъ бѣдны селяни да имамы дъщеря парижски въспитана? Ахъ, ако вуйчо ти мя бѣ послушалъ, Елисавета щѣше да ся отхрани като тебе, въ селското ни училище гдѣто учи дѣцата единъ добръ священникъ, и тъй тя щѣше да е като тебе добра дѣвойка, достойна домакиня, когато сега съ прищевкитѣ й на градска госпожица, какво да сторя азъ съ нея? . . . Ней ще бѫде мѫчно тука; тя ще ся притеснява ; а, кой знае, тя може и да ни презира. . . .

Като казваше това горката майка, лицето й ся облѣ съ сълзы.

— Но, лельо моя, когато си имала таквива мысли, защо ся съгласи да я оставишъ да иде?

— Защото вуйчо ти поиска това, чадо мое; отъ когато братъ му, който е въ Америка, му писа че ще остави всичкійтъ си имотъ на дъщеря ни, Іосифа го завзеха грыжи да въспита Елисавета съ такавъ начинъ, чтото когато наслѣди имотътъ, да знае да оцѣни това богатство, а, съ тази неосновна надѣжда, страхъ мя да не бы да сьмь озлочестила за всегда чадото си.

— Лельо, лельо, всичкитѣ тѣзи лоши мысли ти дохождатъ, зачтото сѫ закѫснѣли, азъ обаче тя увѣрявамъ че всичко ще забравишь чтомъ като поглѣднешь братовчетката ми; азъ ти прѣдказвамъ, че тя е единъ ангелъ, и че ти ще бѫдешь най благополучната майка на свѣтътъ.

Този разговоръ ставаше въ стаята на единъ пріятелъ чифликъ въ окрѫжіето на Артоя. Вънкашностьта на тозъ чифликъ бѣше една гиздава бѣлизникава сграда, каквито сѫ повечето въ този жгълъ на Франція.

Селото Боми, за което говоримъ сега. е едно хубавичко но просто селце.

Въ него нѣма улицы, а само неравны пѫтеки, надъ които дрьвесата преплитатъ клоноветѣ си : по нататъкъ ся представлява една безкрайна поляна въ която, отъ сто до сто раскрачы, ся издига гѫста китка благоуханы дрьвеса; задъ тѣхъ трѣба да ся трьсятъ колибкитѣ и сградытѣ, вмѫкнаты въ зеленина, като нѣкое гнѣздо между два клона.

Ако да влѣзете по навѫтре, вый ще видите че всичко блещи отъ чистота, вамъ ще е мило и друго да глѣдате тѣзи кѫщички : орѣховата ракла може да служи за огледало ; желѣзнытѣ огнища (по селата мечки, льщатъ като стъкла, а на прѣголѣмый столъ, оловнытѣ и порселановытѣ трапезны сѫдове съ сини цвѣтя, струватъ колкото и единъ царски килеръ пъленъ съ сребърни и порсалановы японски сѫдове. Надъ голѣмый столъ ся вижда иконата на свѣта Богородица, украсена съ тріяндафилы. Тя е покровителницата на семѣйството. Такава бѣ и кѫщата въ която ся разговаряхѫ Марія Дюранъ съ племенницата си Жанеть. Тази кѫща бѣше расположена на голѣмый пѫть съ прозорцы къмъ пѫтя, изъ които, добрата майка, отъ петь часътъ сутрина очакваше дохожданіето на дъщеря си и на съпругътъ си.

— Ето ги! ето ги! извыка тя най сетнѣ като остави тутакси прозореца; ето ги!.... и ся впусна да припка съ всичката си сила тъй щото мгновенно тя ся намѣри посредъ дружинната, която бѣше съзрѣла.

— Дщърко моя! Елисавето моя! О! колко ми е порасла, о! колко ми ся е разхубавила!

— Мамо, мила моя мамо, колко сьмь благополучна че тя виждамъ пакъ!.

— Любезна дщерко! цѣлуни мя още единъ пѫть! . . . .

— А! а! разумяхъ, каза Іосифъ Дюранъ като ся трудеше на праздно да навѫси веселото си лице; никой мя не поглѣдва; дъщерята ще ли стане причина да ся забрави бащата?

— Не сьмь тя забравила, пріятелю мой, отговори Марія като залѣпна двѣ хубавы и едры цѣлувки на бузытѣ на мѫжътъ си: но ты, едвамъ преди осемь дни мя остави, а това клѣто чадо не бѣхъ видѣла азъ отъ три годины. Наистина, три годины сѫ истекли часъ по часъ и день по день отъ ... испратихъ далечъ вънъ отъ градътъ ... ся върнахъ у дома сама саминичка, ... мя Іосифе, ако не тя обичахъ толко... никога не бѣхъ направила една так... тва! И ако да не бѣхъ си припо... гава думытѣ на Господа нашего «... винуйте ся мужемъ своимъ» вѣрва... не бѣхъ отстѫпила никога на твоето ...

— Вижъ я днесь, и кажи ми, злѣ ... ты гдѣто мя послуша? я поглѣдни ... е прелестна хубавелка! Мыслишь ... въ село тя можеше да порасне ... вые тъй хубаво? а когато пакъ іѭ ... ти чете Исторія Землеописаніе, и то... ще хубави нѣща, ты ще видишь че ... годины, които мина тя въ пансіона, ... тишли на вѣтара; тя ся ползува ... увѣрявамъ тя.

— Но, защо дойдохте пеши по... рія. която до тогава не бѣше съгл... ли съ кола бѣхѫ дошли или пеши, ... бѣше обзета само отъ едно чувство... стьта че вижда пакъ дъщеря си.

— Защото коньтъ ся откова близо ... ло Жіовини; колата ги оставихмы у ... ка; Антонъ ще ги докара слѣдъ ма... зѣхъ за рѫка Елисавета, и й каза... сега: напредъ! часъ пѫть не е голѣма ...

— Не е голѣма работа! а тейко! ... лисавета съ негодованіе; азъ пакъ ... това не е малка работа, особенно въ ... ва время.

— Какъ въ такова време! извыка ... иніятъ; слънце прекрасно, пѫть с... прахань, какво искашь още?

...чтеніето на княжеското посланіе ся проводило съ шумны ржкоплесканія.

Негово преосвященство Свято-Сливенскій г-нъ Серафимъ, испълняющъ съ истопохвална ревность една отъ нарѫтѣ и най святытѣ архіерейски длъжности, която е да проповѣдва и распространява словото божіе, съчинилъ и реклъ една хубава БЕСѢДА *върху Православната църква. Ето една часть отъ тази* БЕСѢДА, *която ще ся издаде на особна брошура.*

БЕСѢДА

За превъсходството на Въсточно-Православната Църква надъ другытѣ църкви.

Проповѣдницытѣ, които сж надошли въ народа ни отъ протестанска страна, и сж происхожденіе отъ Лютеранската ересь — раздѣлѣны самы на многобройны секты, противны една на друга, старателно, глѣдамъ, да дѣйствуватъ за отдѣлѣніето и на нашій бѣденъ народъ отъ единството на Христовата Църква, като ны расжжсватъ на части съ цѣль да могатъ тіи да ся ползуватъ отъ насъ, като ный, разчленены единъ отъ другъ, да изгубимъ не само святата си вѣра, а и народното си имя — *Българинъ*.

Това е противно и на естественный и на Божій законъ. Това сж усилія за удушваніето на религіозното чувство на единъ миренъ и благочестивъ народъ.

Това старателно дѣйствіе на казанытѣ чужды проповѣдницы задава ми причина да поговоря нѣколко думицы въ настоящата си бесѣда за провъсходството на Въсточната църква върху другытѣ,—и за причинытѣ, които безъ друго щжтъ принудятъ всички на свѣтътъ вѣрующи, да ся присъединятъ въ една и сжща църква, за каквато сж и повиканы въ святата вѣра.

Наистина, цѣльта на Христовото въ міръ дохожданіе, на въплощеніето Му, на сжжитіето Му съ человѣцытѣ, на ученіето Му, на страданіята и на смъртьтж Му, не е была друга нѣкоя, а само и само да прогони тьмнотата на заблужденіята, да истреби раздорытѣ и несъгласіята въ Богослуженіето, да искорени многобожіето: и *людіетѣ, сѣдящи въ тьмнотата, да видятъ свѣтъ велій, и сѣдящитѣ въ странату и сѣнята смъртна, да имъ възсіяе свѣтлина* (Мат. 4. 16); да въдвори, при това, между всички живущи на свѣтътъ миръ, любовь и съгласіе както въ истинното Богослуженіе, така и въ общежитіето: да да бждатъ всичкитѣ вѣрующи въ единъ духъ Христовъ, всичкитѣ да бждатъ членове на едното тѣло и на едната глава — Христа, всичкытѣ да съставляватъ една (само) свята църква, и по такъвъ начинъ да могатъ да ся въсползуватъ съ Благодатьта Божія и съ Искупленіето Іисусъ Христово.

Така, по възнесеніето Христово на небото, и Неговитѣ преемници — Святытѣ Апостолы — тщателно сж ся трудили за тоя духовенъ миръ между вѣрующитѣ, и за единството на святата църква. Божественный апостолъ Павелъ, когато ся извѣстилъ че между Коринтянытѣ ся породили распри и несъгласіе, писалъ имъ така: *«моля вы братія, съ имято на Господа Нашего Іисуса Христа, да говорите всички едно: и да не биватъ по между васъ раздоры, но да бждете (всички) съединени въ едно мнѣніе и въ една мысль. Зачтото чюхъ* ... *по между вы распри. И говоріж това, зачтото (сирѣчь) нѣкои отъ васъ говорятъ: азъ сьмь Павловъ, азъ сьмь Аполосовъ, азъ сьмь Кифинъ, и азъ Христовъ. Да ли ся е раздѣлилъ Христосъ? Да ли ся е Павелъ распелъ за васъ? или съ Павловото имя ся кръстихте?»* (1 Кор. 1 10 — 13). Слѣдователно, съ тія думы (разумѣва ся) Св. Павелъ казва на Коринтянытѣ: зачто да имате такава привязанность къмъ учителитѣ, която (привязанность) произвожда раздоры? и защо да правите раздѣленіе въ вѣрата? И когато Павелъ така строго запрещава раздѣлѣніето на Коринтянытѣ, и привязанностьта имъ ту къмъ тогова, ту къмъ оногова отъ учителитѣ имъ, които никакъ не сж были противны въ ученіето Христово: то колко повече е за осжжденіе нынѣшното раздѣлѣніе на християнството въ различны църкви? И колко повече е за осжжденіе на нынѣшнето время привязанностьта на нѣкои наши братія — Българи — къмъ протестанското богослуженіе, на което *уставътъ* е изработенъ отъ единъ человѣкъ, който не е былъ самото съвършенство, и е былъ погрѣшимъ.—И таква привязанность, думамъ, чтото и тіи сами нападатъ и опорочватъ всичко установено въ святата църква, безъ да разглѣдатъ наздраво че то е истинното, а не онова въ протестанското богослуженіе, което е посочилъ единъ человѣкъ подлежащъ на страсти и на слабости.

И ако бы былъ на сегашнето время онзи ревностенъ Апостолъ Павелъ, да глѣда едного че казва: азъ сьмь Папинъ: другиго — азъ сьмь Лютеровъ: на друго мѣсто — азъ сьмь Калвиновъ: и изъ народа ни — други: азъ сьмь протестантъ и прочая, и всички тіи да ся мыслятъ че сж християне, а да не сж съгласны въ науката Христова, и всякій да присвоява отдѣлна църква и отдѣлно ученіе, какво бы казалъ святый Павелъ за сегашнытѣ вѣрующы? — Той не бы казалъ само: « моли вы братія, . . » нъ съ сьлзы бы прибавилъ и това: «заклинаю вы, братія, въ имято Господне, оставете таковото раздѣлѣніе — единъ да ся казва такъвъ, а другъ — инакъвъ: Христосъ не ся е раздѣлилъ на части: той е единъ и сжщій, и църквата Му е една: и въ неіж призывава всички вѣрующы, да бждатъ *«всички едно тѣло, единъ духъ, както сьм и повиканы* въ една надѣжда: единъ е Богъ и Отецъ на всичкытѣ, който е надъ всичкытѣ, и по между всичкитѣ, и во всичкитѣ насъ.» (Ефес. 4. 4 — 6).

А понеже всички вѣрующи сж длъжны (по волѣтж на Спасителя) да бждатъ едно тѣло, то и всички сж длъжны да съставляватъ една църква, и съ едны уста да прославляватъ Бога чрезъ еднакво Богослуженіе.

Нъ, като сж раздѣлѣны сега вѣрующитѣ на много църкви, една на друга противны, глѣдающе ся по между си не като единовѣрны братія — християне, а като вѣрны непріятели, пыта ся: ако единъ день тіи просвѣтены отъ Духа Святаго, познаіжтъ неизбѣжната нужда за присъединеніе на всички въ една църква, та, както въ общежитіето, така и въ Богослуженіето да бждатъ съгласны, за да ся ползуватъ (както горѣ ся каза) отъ Благодатьтж Божія и Искупленіето Іисусъ Христово, то коя ли църква трѣба да предпочитатъ въ такъвъ случай? къмъ коя да ся отправятъ? къмъ коя именно длъжатъ да ся присъединятъ? Безъ сьмнѣніе къмъ тая, която е най стара отъ всички други, и която непосредственно произходи отъ Святытѣ Апостолы и все... жатъ да ся присъединятъ, отъ която сж ся и отцѣпили. Църковната Історія ни показва ясно, чи както Арменската, така и всички Западны църкви сж клончета, отчекнаты, а ни една отъ нихъ не може да ся назове стебло съ корени първобытны.

Нъ азъ не щж да говоря сега за Лютеранската, за калвинската, и за другытѣ протестански секты: зачтото тіи отъ скоро время сж ся отцѣпили отъ Папската: а и самата Папска, като стара Западна, не е сама по себе стебло нъ и тя е така отцѣпена отъ коренътъ — Въсточно-Православната.

Всички тіи сж ся уклонили отъ Въстокъ къмъ Западъ, отъ свѣтлината къмъ тьмнотата на нѣкои заблужденія: и всичкитѣ ся считатъ вѣтвы (клонове) отпадши отъ староуважаемото стебло. А че тіи не сж началны, нъ произшедши, това и на самытѣ тѣхъ може да ся докаже отъ приписаннытѣ имъ имена на нѣкои человѣцы, които сж имъ ставали уста, да ги подновяватъ: както напримѣръ Папската църква на папытѣ, Лютеранската на Лютера, Калвинската на Калвина, и происходящитѣ отъ нихъ други на колкото ереси сж раздѣлены приписватъ ся на ересеначялницытѣ имъ.

Но всичко това, което происходи отъ человѣческо установленіе, неостава безгрѣшно. Людіетѣ, когато започжтъ сами нѣчто да основаватъ, обычатъ основаніето имъ да ся отличава отъ общото, и за това тѣ сѐ сж наклонны да промѣнятъ нѣщичко, или да извадатъ или да прибавятъ. Точно тжй е станжло и въ църквитѣ.

(*Слѣдва*).

ВЖТРѢШНИ НОВИНЫ.

ГЛАДЪ-ТЪ и МОРЪ-ТЪ
въ добитъкъ-тъ.

Жално е гдѣто имамы да говоримъ за едно друго народно злощастіе, което доде да налѣти на Турція тъкмо тогава, когато гладътъ въ мала Азія причинява еще доста затрудненія на правителството. Думата ни е за епизоотіята, която опустошава цѣлата страна, и която, споредъ размѣрытѣ, които зима, може да ся нарече народно злощастіе. Като почнувамы да ся занемемъ съ този въпросъ, намъ е пріятно да кажемъ, споредъ свидѣтелството на агентытѣ отъ комитетътъ на чуждытѣ помощи, чи мѣркитѣ, зеты отъ правителството за да облеснятъ жъртвытѣ на гладътъ въ Мала Азія, почнуватъ да приносятъ дѣйствителенъ плодъ, и при всичко чи ся туриха малко кѫсно въ дѣйстіе, тѣ не были безполезны на онія, които бѣха най много пострадали отъ гладътъ. Колкото ся касае до морътъ въ добитакътъ, до тъй нарычаната епизоотія, която отъ нѣколко время насамъ коси добитакътъ, това е една злочестина, за която правителството не може да е отговорно ни направо ни косвенно. Тази злочестина предизвыква симпатіи както къмъ онія, които страдатъ направо, така и къмъ самото правителство, на което тя може да развали всичкитѣ економически смѣтки.

Това злощастіе видися да е налѣтело на всичкитѣ страны на Турція. То ся бѣ лѣжи въ Багдадъ и въ Трепизондъ, двѣтѣ крайни точки, къмъ сѣверъ и къмъ югъ, на въсточнытѣ границы на имперіята. То направи ужасны опустошенія въ Смирненската область както и въ Дарданелытѣ. Малката шарка владѣе между овцытѣ, както между рогатытѣ животны владѣе единъ видъ охтика. Това поне показватъ оффиціалнытѣ документы. Частны писма отъ Дарданелытѣ ~~казатъ~~ чи най малко злополучнытѣ изгубили 50 върхъ добитакътъ си, и чи на повечето едвамъ останжли пять на сто. Нѣкой си посѣтни намѣри хиляды кости овчи, които побѣляватъ тази поляна. Отъ Смирна извѣщаватъ съвършенното разореніе на многочисленны стада. Единъ овчаръ полудѣлъ слѣдъ като изгубилъ всичкото си стадо. Този злощастникъ ходилъ на пасбището, съ джобове пълны съ бѣлы камьне, които мыслилъ въ лудостьта си чи тѣ сж овцытѣ, които притежаваше преди нѣколко седмицы, и които му были единственното богатство.

Новинытѣ отъ европейска Турція не сж по малко наскърбителны. Отъ Едрене извѣщаватъ чи 30 на сто отъ рогатытѣ животны и отъ коньетѣ погинжли, а овцѣтѣ измрели еще въ по голѣмо число. Въ Македонія не лишеуватъ само пасбищата, но еще и храна за самитѣ жители. По, споредъ най достовѣрнытѣ донощенія, може человѣкъ да заключи чи, колкото ся касае до хлѣбътъ, гладътъ е само привременнинъ, зачтото видися чи земледѣлческитѣ работы, въ Драмската область, сж почнжли сега при условія извънредно благопріятны и чи пространството на посѣяннытѣ земли надминува средното число. Новинытѣ отъ Гелиболъ сж наистина непріятны. Моръ владѣе и тамъ между рогатыйтѣ добытакъ. Болестьта има характеръ на тифосъ. За коніетѣ, болѣстьта докача най напредъ гръбникътъ и ся развива съ чудна бързина. Въ Еносъ, въ Добруджа ся забѣлѣжватъ сжщитѣ жалостны явленія. Отъ всичко това става явно чи на всякадѣ въ държавата, добытакътъ е сполѣтенъ отъ едно злощастіе, на което естиннытѣ ще подѣйствуватъ значително върхъ економическитѣ условія на мѣстото въобще.

Тѣзи жалостны явленія нѣматъ нужда отъ голѣмы разисканія. Най добрыйтъ съвѣтъ, който быхмы могли да дадемъ на правителството, то е да ся неповѣда това злощастіе и да ся земе предъ видъ. Истина е чи по пріятно бы было да ся извѣсти общо нѣкое благоденствіе отъ колкото такава една злочестина. Но, подъ точка зрѣнія на финанцитѣ, ужасытѣ отъ едно необходимо злощастіе не сж голѣмы. Финанціалната опасность, която навличатъ тѣ, лежи въ притворството. Тѣзи злощастія не сж постоянны и, ако ся исповѣдатъ съ всичката искренность, тѣ вдъхватъ нѣкоя симпатія, която помага на правителството да отблъсне гибелнытѣ послѣдствія. Ако напротивъ, ся крыятъ, тѣ зиматъ съвсѣмъ другъ характеръ, и ставатъ предметъ на укоры, или поне ще ся осжди притворството, посредствомъ което ще ся скрыятъ тѣ за время отъ онѣзи, които иматъ право да знаятъ истината. Вратата на монетното тържище могатъ да ся затворятъ при позивътъ на едно безредно и лошо правителство; но тѣ не ще останатъ затворены предъ едно правителство, което, когато почне да прави енергически и похвалны старанія за да тури на редъ работытѣ си, гледа старанія та си да ся спиратъ отъ злощастія, които не е могло нито да предвиди нито предземне.

(Левантъ Хералдъ).

Пишатъ на Дунавъ:

Азъ ще ви опиша нѣкои отъ тукашни-тѣ наскърбителни случки, които сж предмѣтъ на дневнитѣ разговори.

Отъ двадесеть и вторый прѣминалаго Януарія до днесь, сир. отъ 50 дни насамъ, по цѣлыя Софійски санджакъ валяхж снѣгове, и всѣки остана тамъ гдѣто ся намѣри, а по планинскитѣ села, понеже неможе да ся отиде нито пакъ е дошелъ нѣкой отъ тамъ, не ся знае въ какво състояніе ся намѣрватъ жителитѣ въ тія села.

Тази лютость на зимжтж и нѣманіето на овеса, понеже причинихж морътъ по животнитѣ, жителитѣ сж смаяни и незнаятъ какво да правятъ. За да не изгубятъ животнитѣ прѣдъ очитѣ си, тіи даватъ каквото имжтъ на ржцѣ и продаватъ каквото имжтъ по дѣцата си, а защото не можатъ да прѣнасятъ вѣхтата слама и сѣно, които приготвятъ съ толкова си мжчнотіи, закарватъ животнитѣ си на мѣстото гдѣто ся намиратъ сламата и сѣното, безъ да глѣдатъ онія, които умиратъ останалитѣ, увисватъ си главитѣ на долу и ся заврыщатъ отчаяни въ кжщитѣ си, безъ да имжтъ на ржкж нѣщо отъ онзи капиталъ, съ когото сж прѣхранвали кжщитѣ си отъ толкова си годиии насамъ. Оставенитѣ по тоя начинъ животни са прѣхранватъ за малко врѣме съ сѣното и сламжтж, а относлѣ като захванатъ да раждатъ, умиратъ и майкытѣ и малкытѣ. Въистина ако ся намираше слама или сѣно, нѣмаше да ся глѣда на цѣнжтж имъ и всѣкы единъ щеше да намѣри срѣдство да си вземе съ пари. Не само селскытѣ нъ даже и градскытѣ жители непразднихж миндеритѣ и възглавницитѣ си, които сж съ сламж, сѣно и шаваръ, само и само да прѣхранятъ още за нѣколко врѣме добитъка си.

Които селяни докаратъ на пазаръ дърва и кюмюръ, за да си купятъ само храни за кжщитѣ, като продаджтъ товаритѣ си, продаватъ колата заедно съ воловетѣ си съ каквато цѣна намѣрятъ, за да не видятъ като умиржтъ воловетѣ имъ, и ся заврыщатъ въ селата си безъ коля и безъ волове.

По слѣдствіе на тія умиранія търсеніето по тыя страни на агнешкото мѣсо тжзъ година ще прилича като да дири человѣкъ дондурма въ Арабійската пустиня.

Всеблагій Богъ дано даде добри сетнини

София 13 Марта 1875.

ДОПИСКИ НА «ВѢКЪ».

ЕСКИ-ЗААРА 10 Мартъ. — Г-нъ Найденовъ че е зелъ своя вѣстникъ за оржділе да служи на своитѣ страсти, това го потвърждава и послѣдніятъ 31-ый брой на този листъ, въ който е обнародвалъ іоще единъ пасквилъ отъ Конкилевъ и С-іе. За да ся увѣрите въ това, ако щете, дайте на Найденова отъ когото вагабонтина и да бжде написанъ нѣкой пасквилъ, стига да е отъ качество на вкусътъ му, и ще видите че той и него ще лепне въ своя «Напрѣдъкъ». Той пакъ повтаря да казва, че при почтеннытѣ подписы на Конкиловцы, подписытѣ на цяла градска община, на цяло уч. Настоятѣлство и на цялъ пансіонъ ученицы не 107, а и 1,007 да бждатъ, за него сж нищо. Браво Найденовъ! ето това ще рече почтенъ и безпристрастенъ редакторъ и народенъ публицистъ!! Отъ ината си Найденовъ за да постави прѣдъ народа както себе си тъй и съдружіето на Конкиловцы по горѣ отъ Община, уч. Настоятелство и учители, не ся подвоуми най послѣ да земе въ своя вѣстникъ и честното име на единствената между народа ни учителка, Г-жа Анастасія, отъ ученицытѣ на която цѣлото ни отечество днесь са радува съ повече отъ 50 учителки, и на която днесь за днесь имамы повѣрены дъщеритѣ си, освѣнъ Габровки, и отъ вжнъ около 50-60 на брой за да ги образува и въспитава. Слѣдователно, Найденовъ колко капка въ морето ако да бѣше ималъ съвѣстенъ патріотизмъ, то бы помыслилъ какво е было Габрово прѣди нейното отиваніе (както и на г-да учителитѣ) тамо, и какво е днесь, и бы пощадилъ нѣжната и невинна честь на една толкозъ благородна душа, понеже най сетнѣ тя — Учителката, нито е была нито ще бжде натурница на Габрово за да иска конкилевото съдружіе отстраненіето й отъ тамо, а е была, петь годины става, задържена отъ горещото желаніе на цялото Габровско населеніе, а не отъ Конкилевцы.

Единъ отъ жителитѣ на съсѣднитѣ Габровски градове, и родитель на една отъ ученичкитѣ въ Габровскій Пансіонъ.

Отъ много врѣме ся явяватъ оплакуванія отъ жителитѣ на село Белина, свищовско окржжіе, срещо инороднитѣ имъ и иноязычны католически священицы. Освѣнъ въ печатьта, тѣзи оплакванія сж дохождали и до надлѣжнытѣ мѣстны власти. Намъ ся испратиха за обнародваніе два документа по тази работа, които ще видятъ читателитѣ по долу.

Въобще е извѣстно, че католическото духовенство въ нѣкои мѣста е възбудило противъ себе разны оплакванія отъ пасомытѣ си. Така уніятытѣ въ западна Россія, заедно съ еднородното си духовенство, като

— Тъкмо това е ужасно за мене, а? виждъ косата ми, какъ е като посивѣла отъ прахьта, а лицето ми какъ е почти почерняло.

— А! а, а, Госпожице Парижянко, ты ще привыкнешь; до като станешь черникава като майка ти, ты ще походишь на слънцето нѣколко часове пжть.

— Марія, която ся готвеше да земе старата на дъщеря си, съ жалость съглѣда презрителныйтъ погледъ, съ който я погледна. Сърдцето на горката майка бликна, думитѣ й спрѣха на устнитѣ й, и радостьта й бѣше вече исчърпена, когато влѣзохж въ чифликътъ.

— Жанетъ ги чакаше тамо; тя не смѣя да [...] съ леля си заедно, а прибърза да сложи приготвената отъ добрата майка закуска.

Елисавета, като влѣзе въ кжщи, съ удоволствіе забѣлѣжи трапезата пълна съ смѣтана, ягоди, масло, еткракъ, и съ нѣкои сладки нѣща. Всичко това я развесели изново: тя побърза да си свали капелото, да обърши черната си и хубава коса, и да сѣдне между леля си и майка си. Тогава Жанетъ, като видѣ че никой ся не обрыща да іж погледне, приближи ся свѣнливо до леля си, и й каза съ гласъ тихъ и треперещъ.

— Любезна ми лельо, мигаръ братовчетката не мя познава вече?

— А! сирото чадо, извыка Марія, азъ сьмь толкосъ слисана, толко развълнувала чтото [...] помыслихъ за тебе до сега. Елисавето, цѣлуни братовчетката си; тя е Жанеть, дъщерята на леляти Дюной, тя е по высока отъ тебъ при всичко че сте връстници. Дщерко, братовчедката ти Жанетъ е примѣръ на добро момиче по тази страна; ты може да си поучеша отъ нея, нъ азъ ти молитствовамъ да й приликнешь напълно по мждростьта и добродѣтельта й.

Елисавета, при тѣзи думы, хвърли единъ поглѣдъ полузаемѣнъ и полупрезрителенъ, върхъ тазъ, на която ся правяха тѣзи хвалбы и й даде съ студенина странытѣ си да ги цѣлуне: младата селянка стисна съ искренна любовь братовчетка си въ обятіята си и я покры съ цѣлувки. Жанетъ сѣдна съ роднинитѣ си на трапезата и закуската започна.

Елисавета, между тѣмъ, расказа на майка си всичкитѣ си успѣхи въ пансіонътъ, наградитѣ, които получила за исторіята, за геометріята, граматиката и музиката: и слѣдъ това тя изрече дълги стихове.

— О! колко хубаво ги изрича, извика баща й смаянъ отъ въсхищеніе, каква память! Е! жено, ный никога до сега не бѣхмы чули такива хубавы нѣща.

— О! пріятелю мой, каза Марія съ неодобрителенъ гласъ, азъ изъ усть знамь Евангеліето цѣло както въ сжщія день на моето причащеніе и ако пыташь мене, Елисавета много по голѣма радость щеше ми причини, ака ми раскаэваше нѣкоя страница отъ нѣкое Евангеліе, отъ колкото всичкитѣ тѣзи многоглаголія, които изрѣче преди малко. Елисавето, дщерко моя, раскажи утрешното евангеліе за Недесятницата: *«Любій мя, слово мое сохранитъ. . . .»*

Знаешь. . . .?

— Азъ ли, мамо! отговори Елисавета презрително, не знамъ нищо азъ отъ тія работы: азъ имахъ много по важни нѣща да ся учж.

— По важни нѣща да ся учишь? . . . . каза майка й, и вдигна очи къмъ небото.

— А ты Жанеть? каза Дюранъ на племенницата си.

— О! Азъ го зная, вуйчо, каза момичето съ розовата червенина на срамътъ; днесь рано го приговорихъ, за да го кажа утре въ класътъ на катихизисътъ.

— Какъ! на катихизисътъ! пое Елисавета, че нѣма не си извършила еще първото си причащеніе (което, споредъ католицытѣ, съставлява важна епоха въ животътъ на християнинътъ и става, когато той излиза вече отъ дѣтинскійтъ възрасть. П.)

— Да, причастила сьмь ся преди двѣ годины: но това не мя възбраня да ходя всяка недѣля да слушамъ катихизисътъ, и да приговарямъ Евангеліята за да ги не забравя никога, защото, споредъ священникътъ, « Евангеліето е книгата на утѣшеніето и на животътъ, и който ся обхожда по Евангелскитѣ наставленія той нѣма да ся раскайва никога за дѣлата, които връши.»

Марія цѣлуна на чѣлото Жанета, а Іосифъ не дързна да погледне жена си, той почна да съглежда че въспитаніето на дъщеря му бѣше повече бляскаво отъ колкото нравственно.

— За добра честь, помысли той, тя е еще доста млада: примѣрътъ на майка й и поучителнытѣ уроцы на дѣда попа ще допълнятъ онова което й липсува.

— Какво казвашь, Елисавето, пое по высоко, за да промѣни разговоръ, искашь ли да излѣземъ на расходъ низъ село, или си уморена?

— Да, да, да излѣземъ тате, каза Елисавета. И тя си тури лѣнивичко капелото си. Тя бы желала по добрѣ да си отпочине, нъ мысьльта че ще остане сама самичка съ майка си, й причиняваше страхъ. Тя скоро разумѣ че правытѣ на майка й бѣха строги, и че бляскавы познанія нѣмаше да я смаятъ. Така излѣзоха и четворицата: Марія ся облягаше върхъ лѣвата ржка на мжжътъ си, а двѣтѣ братовчедки вървѣха заедно напредъ.

Чудна противоположность прѣдставлявахж двѣтѣ тѣзи млады съвръстны дѣвойки, съ една семействена прилика на чъртытѣ: въ всичко друго ся забѣлѣжваше голѣма разлика; тя происхождаше отъ въспитаніе.

Жанетъ, много по высока отъ братовчетката си, ся виждаше обаче много по млада; съ простата си дрешка, съ косата си рокля, и съ малката си тракаляста забратка, Жанетъ сякашь че бѣше нѣкоя голѣма мома; а Елисавета, напротивъ, съ прекрасна дрешка, съ ржкавицытѣ си, съ омбрелката си, и съ спуснатата си кждрава коса (по Англичанска мода), която обсаждаше лицето й, ся показваше вече една млада дѣвойка. Сжщата разлика ся забѣлѣжваше и въ израженіето на лицата имъ.

Лицето на Жанета бѣше възчерно, но румено: живытѣ й и свѣтлы очи не ся навождаха, когато й говореше нѣкой. Научена да ся не втелява ни най малко и естественно добродушна, тя оставяше да вникне человѣка въ дълбочинитѣ на душата й. Тя бѣше скромна, а не боязлива: боязливостьта, сестра на честолюбіето, е чадо на голѣмытѣ градове. Въ селата не іж познаватъ. Елисавета въ пансіона бѣше придобыла единъ навыкъ, или по добрѣ да кажа, единъ порокъ на всичкитѣ пансіонерки: тя глѣдаше се на долу; когато говореше, съ единъ скрышенъ отъ страна поглѣдъ тя търсяше да види, какво впѣчатленіе ще произведе разговорътъ й. Тя ся зачервеняваше предварително, не за похвалата, която можеше да й стане, но отъ страхъ да не бы да не іж похвалятъ. Жанетъ, напоена, въ нѣжныйтъ още възрастъ, отъ думытѣ на спасительтъ: «Чада мои, любите другъ друга.» и пр. бѣше придобыла една добрина за всички и за всичко: расположена всякога да мысли добрѣ за всякого, тя бѣше готова да прави добро на всякиго: и за да кажемъ истината, това расположеніе къмъ милостьта и любовьта къмъ ближнія й, бѣше чувство, което лесно бѣше придобыла тя; защото тя бѣше окржжена почти само отъ сродницы и отъ пріятели: фамиліята й не бѣше толкосъ богата за да възбуди завистьта, но тя бѣше честна, та за това и уважаема отъ всички.

Елисавета, напротивъ, бѣше недовѣрчива; всякога предопазлива къмъ онія, съ които живѣеше, всякога въ бранително положеніе, защото мыслеше че все ще нападнатъ върху й, тя всякога ся обладаваше отъ чувството на зломысліето за всички онія, които виждаше за првъ пжть.

(Слѣдува)

ся отказаха отъ католицизмътъ и ся присъединиха на православната Црьква; така и тукашнитѣ арменокатолицы, принудены отъ подобны посягателства, и за да завардатъ неотъемлемытѣ си църковны правдины, влѣзоха въ борба, която доведе фактическото имъ отдѣленіе отъ Римъ.

Ные не знаемъ, какво мыслятъ да праватъ жителитѣ отъ село Бѣлина, ако оплакуваніята имъ ся неудовлетворятъ. Желателно бы было обаче да ся земеше въ вниманіе, отъ когото трѣба, това что е справедливо въ оплакваніята имъ.

Ето тѣзи документы :

РИМОКАТОЛИЧЕСКІЙ СЪБОРЪ

ВЪ СЕЛО БѢЛИНА, ВЪ НИКОПОЛСКЖТЖ ЕПАРХІЯ, ВЪ СВИЩОВСКО ОКРУЖІЕ.

ДНЕВНИКЪ I.

Днесъ на 15 Ноемврій 1875 год. долоподписанитѣ Римокатолицы отъ село Бѣлина ся събрахме и единогласно рѣшихме слѣдующитѣ :

1. Сегашнитѣ домини (попове) да ся замѣстятъ и да ни ся испроводіжтъ такива, които познаватъ точно чистжтж вѣрж на нашій спаситель Іесуса Христа и да сж Турски подданници, тъй също и да познаватъ языкътъ ни; въ противенъ случай баремъ главатаря епископа да е Турски подданникъ.

2. Минимитѣ калугери да ся изженжтъ, а които вече това таинство не пріематъ да идятъ въ манастирътъ и никога вече да не ставатъ за напредъ такива въ селото ни.

3. Моми и млади жени никога да ся не пріематъ отъ свѣщенника въ кжщата му и всѣкуга да исповѣда въ черкова въ исповедалницытѣ.

4. Отъ сѣга нататъкъ да ся не дава вече на свѣщенника дѣсятъкъ, но да ся опредѣли една заплата за подържаніето на епархіята споредъ долоизложеный конвенціонъ.

5. Свѣщенника не трѣба да ся намѣсва въ нашитѣ домашни дѣла, но да ся ограничи само съ своіжтж черкова.

До днесъ прокълненитѣ человѣци, които сж погрѣбени отъ вънъ гробищата, да ся изровжтъ и кокалитѣ имъ отъ ново да ся погребатъ.

7. Черковнитѣ имоты движимы и недвижимы да бждятъ подъ управленіето на черковнитѣ епитропи, тѣ ся упълномощаватъ да събиржтъ черковния доходъ и ся задължаватъ да водіжтъ точнж смѣткж:

8. Черковнитѣ епитропи ще ся избиржтъ по вишегласіе.

9. Отъ черковнія доходъ ще ся поддържа черковата и училището.

10. Свѣщеника ще зема споредъ долуизложенжтж тарифа и литургіитѣ (миси), които ще ся казватъ, трябва да ся обнародватъ въ черковата.

11. Вощеницитѣ, които горжтъ на гробищата, тѣ принадлѣжіжтъ пакъ на оногова, който е далъ да ся казва литургіята.

12. Свѣщеника никога да нѣма право да наказва своеволно.

13. Дружеството на мъртвитѣ ся счита за уничтожено

14. Черковния слуга ще ся плаща отъ черковнжтж касса и ще бжде подъ управленіето на черковнитѣ касси.

15. Черковнитѣ епитропи ся задължаватъ всякога тримѣсечна смѣтка да правіжтъ съ свѣщеника за доходътъ на пколжтж.

16. За вѣщанитѣ литургіи ще ся плащатъ отъ черковнжтж кассж.

17. За Ивановденъ черковнитѣ епитропи ще съдружіжтъ свѣщеника, а подароцитѣ ще ся дѣліжтъ на 1]2 часть и за черковнжтж касса.

Настоящитѣ членовѣ единогласно ся удобрихж въ днешното ни събраніе.

Бѣлина, 15 Ноемврій 1874.

ДНЕВНИКЪ II.

На днешното заседаніе определихме самоволно годишнжтж платж за поддържаніе на парохіята на слѣдующитѣ:

1. Годишна плата въ пари: 3000. и ще ся плаща всѣки 4 мѣсеци.
2. « « жито за хлѣбъ причащеніе 6 кила всяко по 12 крини.
3. » » ѣчмикъ 4 кила.
4. » » кукурузъ 3. кила.
5. » » соль 2 кантаря.
6. » » свѣщи 15 оки.
7. » » масло 24 оки.
8. » » сирене 40 оки.
9. » » дърва колкото е потребно за 3 огневи.
10. » » вино 100 ведра, и вѣдро 10 оки, отъ това вино ще ся употреблява и за въ черковна потреба.

Бѣлина, 17 Ноемврій 1874.

ДНЕВНИКЪ III.

Въ днешното заседаніе определихме платата за свѣщеницити като свѣщенодействуватъ и рѣшихме по слѣдующій начинъ:

ТАРИФА.		Свѣщеника ще зема.	Въ черковн. касса ще влизатъ.
1. За завѣщаніе литург.	15 гр.	10	5
2. » обикновено реквіетъ, литургія за мъртвитѣ	10-20	7	3-20
3. Литург. за здравіе	15	10	5
4. Малка литург. (миса) за здравіе	4	2-30	1-10
5. За погребеніе голѣмо съ опѣл.	10-20	7	3-20
6. » » безъ опѣло	6	4	2
7. » » малко	4	2-30	1-10
8. » » вѣнчаваніе	21	14	7
9. За вѣнчаваніе вдовица	10-20		
10. За кръщеніе	4	2-30	1-10

Бѣлина, 20 Ноемврій 1874.

До Негово Височество Австроунгарскій посланникъ въ Цариградъ.

Ный долоподписанитѣ селени изъ село Бѣлина римокатолици отъ Свищовското окржжіе, нѣколко пжти давахме прошеніе на г-нъ, Австро Маджарскій генералъ консулъ г-нъ Монлонга, молихме го да ни избави отъ злоупотребленіето на Римокатолическитѣ попове, споредъ тука, които не проумѣватъ языкътъ и ни правіжтъ разни пакости. Ный неможимъ вече да търпимъ потиканіето, свѣтотатството и свирепството на нашитѣ вѣроломни домини; въ черква ходимъ, но нищо друго нечуваме освѣнъ афоризми и написаната анатема че ся чете, която е отъ Папата и владиката, вмѣсто Божіе слово, чюваме разни псувни и прочее. Колкото данокъ даваме на Царщинжтж, два пжти толкова трѣбва и ни задължаватъ да даваме и на разкошнитѣ домини. Безаконіето на вѣроломнитѣ домини е достигнало да най висока степень, цѣли семейства ся прокълняватъ, мъртвите имъ ся погребватъ безъ опѣло и отъ вънъ гробищата а на дѣцата ни не позволяватъ да ся учіжтъ, а на онія които не сж прокълнати и неможтъ да исплатжтъ наложенія отъ доминытѣ данокъ, мъртвитѣ имъ ся незаравятъ дору но платжтъ определенжтж отъ тѣхъ сумж.

Само въ селата ни има 40—50 момци, които живѣіжтъ въ иргенство, тѣ нема за куго да ся оженжтъ, прокълнаватъ оногова, който иска да ся ужени за православна жена измѣжду това живѣіжтъ подъ име Калугерици до 36 отъ най хубавитѣ и най снажнитѣ момичета около домина, които би били най добри майки и, които сж най достойни дъ служіжтъ за умножаваніето и за обогатяваніето на народа и на Царя.

Такива трѣбва да живѣіжтъ въ пустиня или въ нѣкой монастирь а не както нашитѣ калугерици, които живѣіжтъ мѣжду миряне ти и доминитѣ и иматъ съ тѣхъ разны свръски, това е причина на раздоритѣ кои ся появили въ Павликянскитѣ сѣла, не само въ България, но и въ Тракія и Македонія. Въ последно време главната калугерица пристава на едно момче и като сѣдява въ кжщата му три дни, дохожда домина и [illegible] раздумва и тя искала да ся върне при баща си била открадната и на сила поразена. Домина завожда заптіето на черкова, нахранваго, напиваго добрѣ и въ ржкж му дава двѣ бѣли меджидіета и отъ тамъ с-тива право въ кжщата на момчето. Двама млади мъжіе ся исправили предъ вратата и ся противили да предадатъ малугерицжтж. Заптіето дръннува нищовътъ слѣдъ като ся расърдило и подбудено отъ доминикътъ да употреби сила и наранява единогото въ кракътъ, а доугіятъ зле нарънява съ ножя по главата и така работата отиде до Вали паша.

Сѣга ний, като искахме или да ся уженжтъ, или да ся проводіжтъ въ монастирь, като искахме да ся намали определенія за раскошство данокъ и да ни ся проврдіжтъ Римокатолически свѣщенници и да сж турски подданници, сжщо да познаватъ язикътъ ни и независими отъ Букорешкія епископъ, тѣ начели да измисловатъ други средства, имено клевети предъ Правителството че сме били немирници и бунтовници, че други европейски сили ни подбуждаватъ на това, но Правителството разглѣда и разнита работжтж, увѣри ся какъ че ний не сме бунтовници, нито подбудени, но желаніето е свѣто и справедливо.

При всичко това Австроунгарскыйтъ генераленъ консулъ ни остава безъ отговоръ до сега, за това взимаме смѣлость за да подействуваме да ни ся испроводіжтъ въ селото Български Римокатолически попове, Турски подданници и независими отъ Букорешкія епископъ и така сжщо да ся отървемъ отъ грабителството на тія езуити.

Оставаме съ най голѣмо почитаніе и сме покорни :

Бѣлина, 11 Януарій 1875.

Схизмата : отъ Момосъ. II.

«Послѣдователитѣ на схизмата и на кеайнитѣ мѣрки, называемытѣ горещи патріоты, иматъ нѣщо неистълкуемо въ идентѣ и въ претенціитѣ си: отъ една страна прехваляватъ цивилизаторскійтъ еллинскій духъ, стремленіето на еллинската наука къмъ космополитизмътъ, а отъ друга, тѣ искатъ да отнематъ отъ народътъ всяко средство, чрезъ което да може той да дѣйствува върхъ другитѣ.

Тѣ съ гордость проповѣдватъ чи Еллинытѣ сж въспитали Българетѣ, сж ги научили на вѣрата, сж ги докарали въ умственното положеніе, въ което ся намѣрватъ днесь, въ знаніето на истината и на народныйтъ интересъ, а ги корятъ чи искатъ да ся ползуватъ отъ уроцытѣ си.

Предполага ся чи единъ храненикъ на единъ богатъ иска, щомъ стигне на възрастъ, да ся освободи отъ настоятелството на побащимътъ си, да ся установи въ особно заведеніе подъ сжщото търговско именованіе и подъ непосредственныйтъ надзоръ на началникътъ на цѣлата кжща, но, въ сжщото время, да стори така щото на тържището да минува и собственныйтъ му подписъ. Има ли право побащимътъ да откаже такова нѣщо на храненикътъ си, за който е положилъ толкозъ старанія отъ толкозъ годины и е направилъ толкозъ жъртвы? бладодѣяніето, казва едно Француско изрѣченіе, задължава благодѣтельтъ, сирѣчь благодѣтельтъ длъжнѣе новы услугы на облагодѣтелствуемыйтъ; това изрѣчніе не е криво, и самъ опитътъ на свѣтскитѣ работы и глжбокото изученіе на человѣческото сьрдце могатъ само да вдъхнатъ на практическійтъ человѣкъ подобно поведеніе отъ страна на благодѣтельтъ къмъ облагодѣтелствованныйтъ. Чадото порасна и стана мжжъ по законътъ, то иска да ся освободи, но има, при правото си, и добрата воля еще да иска за това позволеніето на побащимътъ си; то ще ся нареди и безъ неговата воля, но защо работата да не ся свърши пріятелска? Какво ще спечели побащимътъ, като тъпчи толкозъ годишни трудеве и грыжи? И защо иска да има храненикътъ си вѣчно подъ своитѣ заповѣди? Мжже съ великодушіе и съ благородно сьрдце не бываетъ тираны, а онова, което е истина за лицата, то е истина и за народытѣ.

На това великитѣ патріоты възражаватъ чи, понеже панславизмътъ е врагъ на еллинизмътъ, понеже Българетѣ принадлежатъ на славянското племя, понеже българскійтъ въпросъ е подбуденъ отъ панславистытѣ, и понеже Българетѣ като панслависты, съ задня, сирѣчь мысль искатъ да ся освободятъ, за това освобожденіето имъ не ни понося, трѣба, слѣдователно, да ги провъзгласимъ схизматицы; тази длъжность ни ся налага отъ естественното чувство на самосъхраненіето.

Какъ обаче схизмата, сирѣчь осамотеніето на народътъ, отъ една страна, а съединеніето, отъ друга стърна, на всичкитѣ други народы враждебны на нашътъ, може да ни бжде полезна, това не ни тълкуватъ послѣдователитѣ на схизмата, както го казахмы и въ предидущійтъ си членъ.

Старытѣ Еллины, завоеватели, налагаха на завоеванныйтѣ языкътъ и цивилизаціята си; завоеваемы отъ други, даваха законытѣ, художествата и наукитѣ си на своитѣ завоеватели; христіяне, тѣ проповѣдваха вѣрата си на народытѣ; днешнитѣ Еллины, като ся отучиха и отъ самото искуство да ся самоуправляватъ, не имущи нищо, искатъ да загубятъ дори и онжзи правдина върхъ признателностьта на народытѣ, която съ толкозъ трудове бѣха спечелили бащитѣ имъ като неоцѣнимо наслѣдіе.

— Но схизмата ся провъзгласи веднаждь, възражаватъ пакъ противомыслящитѣ, народътъ не може да потжпчи своето достолѣпіе и да исповѣда чи той е злѣ сторилъ.

— Ако нѣкога нѣкой постжпи злѣ, той може всякога да исповѣда истината безъ да ся докачи ни най малко достолѣпіето му или лжечестолюоіето му. Но народътъ не постжпи никакъ злѣ, защото народътъ не направи самъ нищо; двама трима демагоги и петь шесть распалены главы само направиха демонстраціи за рѣшеніето на нѣкои си іерарсы събравшися и разсждивши за благословно да провъзгласятъ схизмата; пріемамы ли чи народътъ ся намѣси въ църковнытѣ работы? чи, Сжществува ли една църква независима отъ всяческы свѣтски възрѣнія или не? Ако има такава нѣкоя църква, какъ може народътъ да отговаря за дѣлата ѝ? Ако не, защо толкозъ выкове противъ злополучнаго Іалема (редакторътъ на *Θраки* Р.), който каза чи вселенскитѣ съборы ся вдъхваха отъ византійскитѣ императоры? Послѣ, при послѣдното това предположеніе, какъ може да ся оправдае осжжданіето на племенностьта отъ тази сжща църква?

Ще ми кажете сега вый чи, колкото църквата и да е независима отъ народътъ, понеже тя е духовно началство на народътъ, интересытѣ на тѣзи двѣ, тъй да кажемъ, тѣла ся свръзватъ толкозъ тѣсно щото нѣма средство да раздѣлимъ, да ги разчимъ едно отъ друго.

Отговарямъ.

Имате погрѣшка: църква и народность сж духъ и вещество; колкото ся различа духътъ отъ веществото, толкозъ и църквата отъ народътъ. Интересытѣ на църквата не сж еднаквы съ интересытѣ на народътъ, защото пьрвата има предъ видъ бждяшійтъ животъ, а вторыйтъ — настоящійтъ животъ, защото на пьрвата не понася да прави разлика на народности — както го казва поне сама — когато вторыйтъ отбѣгва всяко сливаніе съ другитѣ народы отъ страхъ да не загуби своитѣ народны чърты. Ако прочее, църквата има предъ видъ да ны направи да забравимъ народностьта си, да ся слѣемъ съ другитѣ народы, да не правимъ никаква разлика между себе си и тѣхъ, ако тя ни позволява да ся свръзвамы съ другитѣ народы чрезъ бракосъчтанія, то азъ, въ такъвъ случай, не гледамъ другъ по голѣмъ врагъ на народътъ отъ църквата, по голѣмъ панславистъ отъ църквата, и, ако да бѣхъ народъ, азъ быхъ пратилъ повраги онази църква която, подъ предлогъ чи ще мя заведе въ вѣчнытѣ селенія, подкопава основытѣ на народностьта ми, и мя предава, вързанъ отъ ржцѣ и отъ ноги, на произволътъ на онія, които искатъ да мя подчинятъ въ привременныйтъ този животъ.

Вый гледате, прочее, чи, както и да земете работата, схизмата по никакъвъ начинъ не ся оправдава, и погрѣшката, ако е станжла погрѣшка, е на събравшитѣ ся іерарсы, а не на народътъ. Или схизмата не трѣбаше да ся провъзгласи, или, и ако ся провъзгласяваше, другояче трѣбаше да ся тури основата, а не върхъ осжжданіето на началото на племенносьта.

Тѣзи нѣща, ще ми кажете, сж богословски работы, и богословцытѣ могжтъ да ся отговорятъ по хиляды начины за дѣлата си, защото науката имъ е богата. азъ обаче ви ся отговарямъ чи съ богословіето не ся води единъ народъ въ свѣтскитѣ му интересы, и цѣльта ни тука не е да разглѣдамы схизмата подъ църковна точка зрѣнія, но подъ народна, нѣща различны и отстоящи помежду си както небото отъ землята, настоящійтъ свѣтъ отъ бждящійтъ, духътъ отъ веществото. Друго яче нито самата ни църква има притязанія за непогрѣшимость, а и схизмата не ще да е въ църковната исторія пьрва, която ще ся уничтожи, защото ся злѣ провъзгласи.

Освѣнъ това, злото не е толкозъ голѣмо щото да не носи въ себе си и лекътъ си. Оросътъ на схизмата остави и врата отворены за уничтоженіето ѝ, понеже той ся уничтожава щомъ пріидатъ въ църквата кающися отстжпницытѣ Българе іерарсы. Остава само да видимъ дали тѣ ще дойдатъ.

Споредъ насъ, ный мыслимъ чи българскійтъ народъ, уморенъ и той отъ послѣдствіята на схизмата и като, слѣдъ распаленіето на уталоженныйтѣ вече страсти, ся повърне пакъ безпристрастното разсжжденіе, ~~ной ще размысли чи нито~~ нему понася това отдѣленіе отъ единъ народъ, съ който живѣ толкозъ вѣкове и отъ който е получилъ услуги, а чака еще и други, и чи, ако благодѣяніето задължава благодѣтельтъ, не е по малко истина чи и задължепіето задължава облагодѣтелствованныйтъ, и ще накара опредѣленнытѣ, противъ църковнытѣ законы духовны началницы да припаднатъ предъ църквата за да ся дигне скандалътъ на схизмата, гибелна и за двѣтѣ страны подъ всяка точка зрѣнія.

Чи е гибелна за Грьцытѣ това ся вече показа; наскоро ще развидимъ колко неполезна е тя и за самитѣ Българе.»

Ный ще чакамы този членъ на «Момосъ». *За сега ще забѣлежимъ само, чи* «Момосъ» *не престан да е горещъ патріотъ, като исказва тъй ясно и тъй смѣло на грьцкитѣ водители горчивы нѣкои истины. Кажи и ты нѣкои истины на нашитѣ водители: тѣхнитѣ оржділ ще си провикнатъ: предателство!*

По поводъ на станжлитѣ послѣдне разсканія по ексархійскійтъ съвѣтъ, намъ ся достави еще преди двѣ седмицы единъ документъ, издаденъ на 22 декемврій 1860, и подписанъ отъ *Макаріуполскаго Иларіона*, *прежде велескаго Авксентія*, отъ други членове на духовенството, отъ тогавашнытѣ *народны представители, отъ еснафытѣ, отъ търговското званіе*. Този документъ е протестъ противъ уніята и носи заглавіе «*Напищашка святокрадна измама*». Почитаемыйтъ сънародникъ, който ни съобщи този нѣгли забравенъ документъ, ни забѣлѣжи чи обнародваніето му не ще да е неумѣстно въ днешнитѣ обстоятелства, когато, подъ другъ видъ, уніятскитѣ интриги пакъ поч-роднинъ повторително ни привлече вниманіето върху присжтствіето на най горещійтъ проповѣдникъ и защитникъ на уніята въ единъ съвѣтъ, назначенъ да спомогне за укрѣпленіето и окончателното устройство на младата наша православна църква, когато, отъ друга страна, честнытѣ поборницы за чистотата на българската правда, едны странятъ за спокойствіето на съвѣстьта си, други ся оттеглюватъ за да не станатъ неволно съюзницы на покровителствованата демагогія, а други сж предметъ на грубы нападенія.

По просба на нашътъ почтенъ, искрененъ и истинно родолюбивъ съотечественникъ, ный, като не намѣрихмы за удобно да обнародвамы всичкійтъ документъ, за който е думата, склонихмы да дадемъ мѣсто въ листътъ си само на слѣдующійтъ параграфъ :

«Постжпката — пріеманіето на уніята за която упомянува извънредніятъ листъ на Латиніж, е постжпка на хора безъ характеръ. И може ли наистина да бжде друго яче?

Ето главнитѣ лица, които іж извършихж съ свойственнжтж имъ безхарактерность и низость: Пьрвіятъ е извѣстныйтъ предатель Драганъ Цанковъ, който, като глѣда, чи цѣльта коіжто гони наедно съ папищашкитѣ калугери не ще да сж достигне, и той ще остане въ вѣчно прѣзрѣніе, гонимъ отъ вськиго Българина, гдѣ дасій лъже изрѣче въ мерзскіятъ си листъ за да смути и обезкоражи народътъ дано го потегли нѣкакъ на стърнжтж си. Низостьта и развратностьта на този лъжо-българинъ е извѣстна мѣжду нашитѣ съотечественници».

Прискърбны може да сж за нѣкои си тѣзи непріятны въспоминанія; но, колкото ся касае до днешнійтъ ексархійскій съвѣтникъ, за който става дума въ горнійтъ отлъмъкъ, той, като человѣкъ опитенъ и хладнокръвенъ, нѣма, мыслимъ, никакъ да ся наскърби; напротивъ, той може и признателность да изрази за това ненадѣйно въспоминаніе, защото извѣстнытѣ му подвиги по уніята, отъ която, до колкото поне ный знаемъ, той не ся е отказалъ званично, не веднаждь и дваждь ся были представены като най достовѣрны титлы за препоржката му както предъ народътъ и предъ българското потомство, така и предъ всичкійтъ образованъ свѣтъ.

Защо да ся оплаквамы, защо да ся отчаівамы като имамы такива извѣстны дѣйцы по устройството на младата наша църква? що ни трѣбатъ други нѣкои *педанты* или *джорбаджіи*?

Онія, на които идеитѣ сж тлѣтворны за всяко учрежденіе, наематъ ся да корагъ другитѣ чч тѣ ужъ подкопавали народнытѣ учрежденія! Превъсходно средство за да препоржчи человѣкъ себе си, когато нѣма съ какво друго да излѣзе предъ свѣтътъ.

Хромыйтъ, казва знаменитъ единъ писатель, познава, кой ходи право ; единъ хромъ умъ обаче, сжди, чи другитѣ хроматъ. Такъвъ е, види ся, умътъ, който е диктувалъ нѣкои навѣтнически членове въ послѣднитѣ броеве на *Напрѣдъкъ*.

Какво ли ся не казва въ тія членове? Вдъхнаты отъ груба ярость и невѣжественна злоба тѣзи членове заслужватъ пълно презрѣніе. Лагиката и здравыйтъ разумъ не ся стряскатъ отъ свирѣпото и побѣсняло невѣжество, нито отъ подземни едни кознодѣянія и ябеднически нашъпнуванія, които нашитѣ противницы сж си позволявали да правятъ и правятъ и днесь противу нашитѣ всенародно извѣстны сжжденія по народоцърковнытѣ ни работы.

Членътъ ни: «Логиката на Събытіята», види ся, да не може да го превари стомахътъ на тѣзи противницы; тѣ ся силлтъ да го критикуватъ, но не сж го, види ся, ни прочели съ вниманіе ни разбрали, или пакъ съ свойственната имъ добросовѣстность вадатъ отъ него заключенія, родены само отъ злобнытѣ имъ чувства.

Проглушили ся ушитѣ на хората нашитѣ противницы да проповѣдватъ явно и тайно чи съ думытѣ *правилно положеніе* ный емы искали да ся вьрнемъ на онова положеніе, въ което бѣхмы до богоявленската служба, и да чакамы отъ волята на дѣда Патрика окончателното рѣшеніе за нашата сждбина въ църковно отношеніе.

Чудно открытіе! *законъ и правилно положеніе* сж смаяли, види ся, до толкозъ тѣзи господа щото да забравятъ дору изначеніето на нѣкои си думы. Понеже тѣ сж до толкозъ побърканы, ный ги пращамы до нѣкои окржжны ексархійски писма, въ които могатъ ако щжтъ, да найдатъ освѣтленіе. Тѣзи писма не сж писаны, съ цѣль да съсипатъ ексархіята.

Напрѣдъкъ пише: «пресждытѣ на *Вѣкъ* сж за парализиране на Ексархіята». По долу въ сжщійтъ брой на този вѣстникъ ся срѣща слѣдующето: «Отъ народа не трѣба да ся крые истината: Ексархіята дѣйствително е обиколена отъ различны мжчнотіи, които правятъ положеніето ѝ неповолно . . . и парализируватъ добрыйтъ вървежъ не само на Ексархіята, а и на патріаршіята».

Каква логика!

Който си позволява да лъже, а е лишенъ отъ память, той самъ пада въ такива смѣшни противорѣчія.

Послѣдня депеша отъ Търново извѣщава чи Негово Преосвященство свято-Търновскій г-нъ Иларіонъ, за болѣстьта на когото предидущитѣ извѣстія бѣха доста обнапокоител-покоили отъ оназ' седмичнытѣ ... здравіето на Търновскійтъ митр... когото, при всичкитѣ жалостни... услугитѣ по дѣлото за придоб... ковнытѣ ни правдины не сж за... никого.

Слѣдъ документытѣ, които ... каквы злоупотребленія ся пр... гробското братство да свали ... Прокопій, обнародва ся днесь ... едно посланіе испратено, на 16 ... отъ Блаженѣйшаго г-на К... Братство, въ което посланіе той ... да избере единъ мжжъ достоен... ри на днешнитѣ обстоятелства, ... го да остави миренъ и спокоен... му годины.

Пишіжтъ изъ Іерусалимъ на ... — Непріятелитѣ на патріар... нетрьпнали да не възлѣзе пакъ ... лимкійтъ престолъ този достой... рецъ. Тѣ пускатъ хиляды лъжи... суватъ даже на Іерусалимскійтъ ... финъ думы съвършенно невѣроя... глашаватъ, че той казалъ на ... «Азъ ся научихъ, че имате нам... берете Блаженнаго Кирила; сж... ся оставите съвсѣмъ отъ тази ... чтото имамъ заповѣдь да прат... секого, който ще произнесе име... Такива сж лъжцытѣ и козыте... отъ двѣ годинѣ на самъ съсип... лимската Црьква.

Икономъ попъ Петръ, който ... тука прѣди нѣколко дни отъ ... частны работи ся върна вчера ... градъ.

Една телеграмма изъ Буку... Марта извѣстява, че търгов... съ Австрія былъ подписанъ.

Пишіжтъ на *Тюрки* отъ ... «Броятъ чи въ долината на ... слото на погынжлыйтъ добытък... и отъ студъ надминува един... *половина*.

Извѣстіята изъ другитѣ мѣст... ляетъ сж сжщо толкова, ако не ... чалны.

Австрійското параходно д... Дунавътъ намалило до напол... скитѣ за преносяніе на всич... за храната на овцѣтѣ, назначе... во, гдѣто добытъкътъ страда ... го по нѣманіе на храна.

Въ понедѣлникъ имѣ диплома... щеніе у великійтъ Везиръ, а втор... стро-Унгарскійтъ посланникъ Ху... пашъ присжтствувалъ.

ТЪРГОВІЯ.

ГАЛАТА, 29 Ма...

Истекшата седмица показа ... женіе за нѣкои си видове. По ... движеніето по малко отъ оназ... По брашната, напротиве, знач... дажбы. Само въ Смирна ся ... 10,000 чувала. Това движен... повлія много върхъ цѣнытѣ ... чи стока има доста, и ся ча... на день друга отъ къмъ Дуна... *Колоніалнытѣ* стоки слѣдват... цѣны твърды особенно Кафето ... Стоката въ піяцата е по насто... мѣренна, а многo области сж ... тія стоки.

БОРСА.

Въ Борсатя ся бѣлѣжи тѣзи ... слабо движеніе както по общійтъ ... и по другитѣ фондове. Депеши... показватъ сжщо непромѣнливо с...

Общій длъгъ или Консолиде ...
Заемъ отъ 1863 . . . .
» » 1865 . . . .
» » 1869 . . . .
Облигаціи на рум. жел. пжт. ...

—о—

ОЦѢНЕНІЕ НА МОНЕТ...

Лир. Тур. съ металикъ . . .
» » » бакжръ . .
» » » петацы . .
Лир. Анг. (Л. Тур. гр. 100) .
Луизъ (» » ») .
Полъ-Имперіялъ . . .
Кремницъ . . . . .
Карбовна . . . . . .
» книжна (Л. Тур. гр. 100) .
Меджидіе златно срѣщ. среб. .

ИЗВѢСТІЯ.

Единъ учитель Българинъ, ко... чилъ въ Франція, въ средне учеб... ніе, и е учителствувалъ тука въ ... нѣколко врѣме, търси мѣсто. К... ся нуждае отъ такъвъ учитель, ... несе до Редакціятъ за споразум...

Умолявтъ ся членоветѣ на ... Братство «Просвѣщеніе« да п... ватъ идущата недѣля на 30 т... по 2 и полъ сутриньта въ зал... Читалище, гдѣто ще има общ... Въпроситѣ за разискваніе сж ... голѣма важность и не търпятъ ... Повторително молимъ ся всичк... ве да присжтствуватъ безъ изв...

Отъ Настояте...